

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

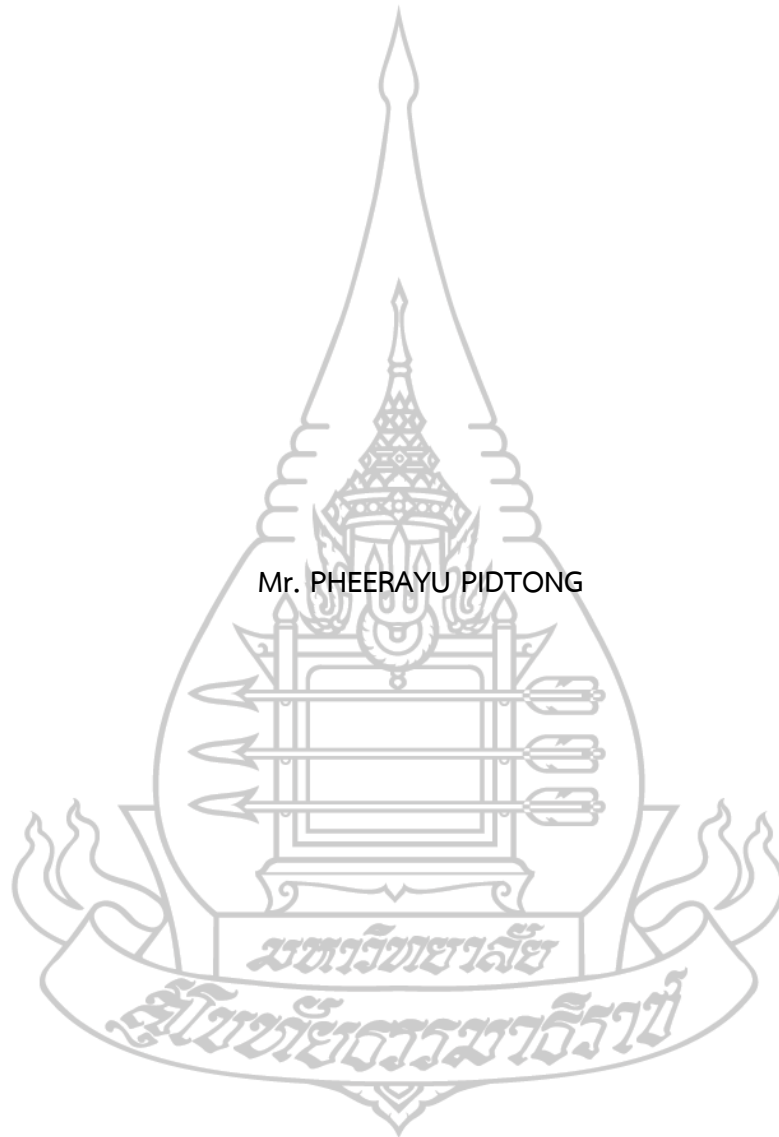

นายพิรายุ ปัดทอง

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2566

A Synthesis of Research on Thai Language Instructional of the Faculty
of Education at Chulalongkorn University

Mr. PHEERAYU PIDTONG

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction
School of Educational Studies Sukhothai Thammathirat Open University

2023

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ	การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชื่อและนามสกุล	นายพีรายุ ปิตทอง
แขนงวิชา / วิชาเอก	หลักสูตรและการสอน
สาขาวิชา	ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2567

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

----- ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์)

----- กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีมปรัชญ์ คณินพศุตย์)

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ศึกษา นายพีรายุ ปิตทอง รหัสนักศึกษา 2642100131

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน)

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ 2) ศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประชากร คือ วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2545 – 2564 จำนวน 102 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ความถี่ ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) คุณลักษณะวิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย มีจำนวนงานวิจัยพิมพ์เผยแพร่มากที่สุด คือ พ.ศ. 2559 มากที่สุด ส่วนใหญ่เป็นงานวิทยานิพนธ์ มีการตั้งสมมติฐานการวิจัยแบบทางเดียวมากที่สุด แบบแผนการวิจัยแบบศึกษาสองกลุ่ม วัดก่อน-หลังการทดลองมากที่สุด ส่วนใหญ่ใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้การเลือกแบบเจาะจงมากที่สุด ส่วนใหญ่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา เนื้อหาตามขอบข่ายของงานวิจัยแยกตามสาระการเรียนรู้มากที่สุด คือกลุ่มสาระเดียว แนวการสอนแยกตามสาขาวิชา ได้แก่ สาขาการสอนภาษาไทย ส่วนใหญ่ คือวิธีบูรณาการ สาขาหลักสูตรและการสอน ส่วนใหญ่คือวิธีบูรณาการ สาขาเทคโนโลยี การศึกษา ส่วนใหญ่ คือวิธีบูรณาการ สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา ส่วนใหญ่คือการใช้สื่อ สาขาวิจัยและจิตวิทยา การศึกษา ใช้วิธีบูรณาการ และการใช้สื่อเท่ากัน สาขาการศึกษาปฐมวัย ส่วนใหญ่ คือวิธีบูรณาการ และสาขาประถมศึกษา ส่วนใหญ่ คือวิธีบูรณาการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบมากที่สุด ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วยการหาความตรงเชิงเนื้อหามากที่สุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด และ 2) ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย พบว่า การสอนทักษะการอ่านที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ การอ่านในใจ ใช้วิธีการสอนแบบการบูรณาการมากที่สุด การสอนทักษะการเขียนที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ใช้วิธีการสอนแบบการบูรณาการมากที่สุด การสอนทักษะการพูดมีการวิจัยมากที่สุด คือ การพูดสื่อสาร ใช้วิธีการสอนแบบการบูรณาการมากที่สุด การสอนหลักการใช้ภาษามีการวิจัยมากที่สุด คือ การสอนเพื่อพัฒนาหลักการใช้ภาษา ใช้วิธีการสอนแบบแผนภาพความคิดมากที่สุด และการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม โดยวิธีบูรณาการ เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด และการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อ ใช้สื่อประเภทอิเล็กทรอนิกส์มากที่สุด

คำสำคัญ การสังเคราะห์งานวิจัย การสอนภาษาไทย

Independent Study title: “A Synthesis of Research on Thai Language Instructional of the Faculty of Education at Chulalongkorn University”

Author: “Mr. PHEERAYU PIDTONG”; ID: “2642100131”;

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction)

Independent Study Advisor: Associate Professor Thanarat Sirisawadi; Academic year: 2023

Abstract

The objectives of this research were to 1) to synthesize research studies on Thai language instructional management of the Faculty of Education at Chulalongkorn University; and 2) study characteristics of research studies on Thai language instructional management of the Faculty of Education at Chulalongkorn University.

The research population comprised 102 theses and independent studies of graduate students in the Faculty of Education, Chulalongkorn University that were submitted and disseminated between the B.E. 2545-2564 academic years. The employed research tools were a research quality evaluation form, and a research characteristics conclusion form. Research data were analyzed using the frequency, percentage, and content analysis.

The research findings revealed that 1) regarding the characteristics of theses and independent studies of the Faculty of Education, Chulalongkorn University, there were the largest number of theses and independent studies being submitted and disseminated in the B.E. 2559 academic year; the majority of them were theses; the majority of them had one direction hypotheses; the majority of them had the Two Groups Pre-test - Post-test Research Design; the majority of them used two research sample groups; the majority of them used the purposive sampling technique; the majority of them conducted the study at the secondary education level; as for the research contents classified by the learning area, the majority of them studied in one learning area; as for the teaching approach classified by the major field of study, the majority of teaching approach employed in the Thai language teaching major was the integrated teaching approach; the majority of teaching approach employed in the curriculum and instruction major was the integrated teaching approach; the majority of teaching approach employed in the educational technology major was the integrated teaching approach; the majority of teaching approach employed in the educational measurement and evaluation major was the teaching approach of using learning media; the majority of teaching approach employed equally in the research and educational psychology major was the integrated teaching approach and the use of learning media; the majority of teaching approach employed in the early childhood education major was the integrated teaching approach; and the majority of teaching approach employed in the primary education major was also the integrated teaching approach; as for the research tools, the majority of employed research tool was the tests; the majority of method for verification of quality of the research tools was the verification of content validity; the mean and standard deviation were the statistics mostly employed for data analysis; and 2) as for results of qualitative synthesis of the research studies, it was found that the topic of reading skill teaching that had been mostly studied was that of silent reading, with the use of integrated teaching method; the topic of writing skill teaching that had been mostly studied was that of creative writing, with the use of integrated teaching method; the topic of speaking skill teaching that had been mostly studied was that of communicative speaking, with the use of integrated teaching method; the topic of grammar teaching that had been mostly studied was that of teaching for grammar development, with the use of the idea diagram teaching method; the teaching of literature with the use of integrated teaching was the teaching method that was undertaken mostly by the researchers; and the electronic instructional media was the instructional media that was used mostly in the instructional management with the use of the media.

Keywords : Research synthesis; Thai language teaching

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฐุมปรีชญ์ คณินพศุตย์ กรรมการสอบฯ ที่ได้ให้คำแนะนำและติดตามการศึกษาอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสองท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารและคณะครูโรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร ต้นสังกัดและผู้บังคับบัญชาของผู้วิจัยที่ให้การสนับสนุนการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ของผู้วิจัยเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ ครอบครัวและกัลยาณมิตรของผู้วิจัย ผู้ให้การสนับสนุน ให้คำปรึกษาและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

กราบขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ประสิทธิประสาทความรู้ทางด้านศึกษาศาสตร์ให้ผู้วิจัยเป็นอย่างดี และยังเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานในสถาบันต้นสังกัดอีกด้วย

นายพีรายุ ปิตทอง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	5
การสังเคราะห์งานวิจัย	6
การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย	29
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	32
ประชากร	32
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
การวิเคราะห์ข้อมูล	34
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัย	36
ตอนที่ 2 ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย	46
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	70
สรุปการวิจัย	70
อภิปรายผล	73
ข้อเสนอแนะ	75

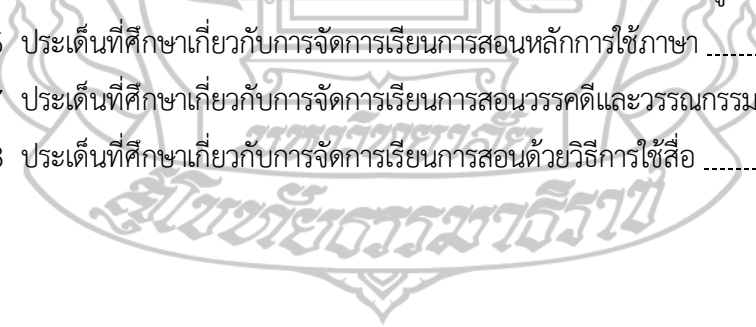
สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม	76
ภาคผนวก	80
ก แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย	81
ข แบบสรุปคุณลักษณะงานวิจัย	84
ค รายชื่องานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์	88
ประวัติผู้ศึกษา	98

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของปีที่พิมพ์เผยแพร่งานวิจัย	36
ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของประเภทของการวิจัย	37
ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของเนื้อหาตามขอบข่ายของงานวิจัยแยกตามสาระการเรียนรู้	38
ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของแนวการสอนแยกตามสาขาวิชา	39
ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของสมมติฐานการวิจัย	42
ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของแบบแผนการวิจัย	42
ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	43
ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง	43
ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง	44
ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	44
ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	45
ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	45
ตารางที่ 4.13 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่าน	46
ตารางที่ 4.14 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน	57
ตารางที่ 4.15 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูด	60
ตารางที่ 4.16 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษา	62
ตารางที่ 4.17 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม	64
ตารางที่ 4.18 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อ	66

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะภาษาประจำชาติไทย ที่แสดงถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมอันดีงามของประเทศ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน เพื่อสร้างความเข้าใจและสัมพันธภาพที่ดีระหว่างคนไทยด้วยกัน และยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ อันจะส่งผลไปถึงการพัฒนาองค์ความรู้ ความคิด ประสพการณ์ ทักษะ กระบวนการ ที่จะนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในทุกสาขาวิชา และใช้ในการสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างพื้นฐานทางความรู้ ความคิด ในการเรียน และแก้ไขปัญหาให้กับผู้เรียนในทุกช่วงชั้น

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แบ่งสาระวิชาภาษาไทยออกเป็น 5 สาระ ได้แก่ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดู และการพูด สาระหลักการใช้ภาษา และ สาระวรรณคดีและวรรณกรรม โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อฝึกทักษะในการสื่อสารของผู้เรียนให้เกิดความชำนาญ เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง แต่ในปัจจุบันปัญหาการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียนยังคงมีมากมาย ทั้งพื้นฐานของการสื่อสารภาษาไทยที่ไม่เพียงพอในทุกทักษะ การขาดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย ส่งผลให้เกิดปัญหาในทุกมิติของการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย การที่ผู้สอนหรือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาได้เรียนรู้และศึกษาจากงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อหาวิธีการสอน แนวทางใหม่ ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับระดับความรู้ และลักษณะผู้เรียนของตนเอง จะทำให้เกิดข้อค้นพบใหม่ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และหากได้นำงานวิจัยต่าง ๆ มาพิจารณาและหาข้อสรุปก็จะสามารถนำไปใช้ต่อยอดในการศึกษา และเป็นประโยชน์ต่อวงการการศึกษาเป็นวงกว้าง

งานวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นผลผลิตของสถาบันการศึกษา หน่วยงานราชการ และหน่วยงานเอกชน ที่ได้รับความสนใจจากบุคคลที่เกี่ยวข้องในวงการการศึกษาทั่วไป ทั้งนี้เพราะกระบวนการวิจัยเป็นการเสาะแสวงหาองค์ความรู้ใหม่ หรือคำตอบใหม่ ๆ ข้อความรู้ที่ได้ที่จากงานวิจัยจึงถือเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศให้เป็นไปในแนวทางที่ต้องการ ดังที่ทศนา เขมมณี (2540) กล่าวว่า ในช่วงระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา นับเป็นยุคที่การวิจัยเข้ามามีบทบาท

ในวงการศึกษารองไทยเป็นอย่างมาก สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ โดยเฉพาะในระดับบัณฑิตศึกษาต่างก็กำหนดให้การวิจัยเป็นส่วนสำคัญในหลักสูตรที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาให้บรรลุผล เพื่อรับปริญญาต่าง ๆ

ในปัจจุบันมีงานวิจัยจากสถาบันการศึกษาจำนวนมากไม่น้อยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการสอนภาษาไทยวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศไทย ซึ่งมีการขยายการศึกษาระดับปริญญาตรี และเริ่มพัฒนาการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเริ่มเปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษา มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2505 ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยส่งเสริมการค้า วิจัย การอนุรักษ์และสนับสนุนศิลปวัฒนธรรม และการบริการทางวิชาการให้แก่สังคม มีการจัดตั้งสถาบันวิจัย สถาบันบริการ ศูนย์ และสำนัก เพื่อให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการวิจัยและพัฒนาตนเองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ทุกวิถีทาง จนถึงปัจจุบัน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยของบัณฑิตที่จบหลักสูตร และถูกตีพิมพ์เผยแพร่อย่างหลากหลายและน่าสนใจ อีกทั้งยังไม่มีงานวิจัยใดที่ทำการสังเคราะห์งานวิจัยจากบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทั้งนี้การนำงานวิจัยต่าง ๆ มาพิจารณาจัดทำข้อสรุปเพื่อให้เกิดข้อค้นพบใหม่ ๆ ที่จะนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำเนินการด้วยการสังเคราะห์งานวิจัย ซึ่งการสังเคราะห์งานวิจัย (research synthesis) หมายถึง การนำงานวิจัย หรือกลุ่มเดียวกัน มาทำการศึกษาเพื่อหาข้อมูลหรือข้อสรุปว่างานวิจัยที่ทำมาแล้วนั้นครอบคลุมในเรื่องนั้นมากน้อยเพียงใด มีจำนวนงานมากพอหรือไม่ และมีหัวข้อประเด็นใดที่ยังไม่ได้ศึกษา เพื่อให้เห็นแนวทางในการศึกษาเรื่องนั้นต่อไป หรือหาแนวทางใหม่ที่จะศึกษา (สาลี งามศิริ, 2548) ทั้งนี้หากได้มีการรวบรวม เรียบเรียงและบูรณาการเนื้อหาสาระต่าง ๆ ของงานวิจัยอีกครั้งหนึ่งก็จะทำให้ได้รับความคิดใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมากขึ้น ดังเช่น อมรชัย คหกิจโกศล (2560) ที่ได้สังเคราะห์งานวิจัยวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2539-2556 จำนวน 93 เรื่อง และเนตรนภา อินยะ (2561) ได้สังเคราะห์วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2550-2558 จำนวน 102 เรื่อง ซึ่งผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยสามารถนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยได้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมุ่งวิเคราะห์คุณลักษณะของงานวิจัยและสังเคราะห์ข้อค้นพบจากงานวิจัยเพื่อให้ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย อันจะเป็นประโยชน์ต่อคุณครูภาษาไทย ผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการศึกษารอง หรือผู้สนใจ สามารถนำไปใช้ป็นแนวทางในการต่อยอดความรู้

ด้านการวิจัย เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดทิศทางการพิจารณาเลือกหัวข้อของนิสิตนักศึกษารุ่นต่อ ๆ ไปให้มีความเหมาะสมและกว้างขวางขึ้น รวมถึงผลของการวิจัยจะช่วยอำนวยความสะดวกในการค้นคว้าข้อมูลหรือเป็นแหล่งสารสนเทศเกี่ยวกับงานวิจัยในวิชาภาษาไทย เพื่อนำไปต่อยอด และช่วยพัฒนาการศึกษาให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ว่า การวิจัยนี้ เป็นการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง ปี พ.ศ. 2545-2564

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

4.1 **งานวิจัย** หมายถึง วิทยานิพนธ์หรือการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระหว่างปี พ.ศ.2545 - 2564

4.2 **การสังเคราะห์งานวิจัย** หมายถึง การนำงานวิจัยหลาย ๆ เรื่อง ที่ศึกษาในเรื่องเดียวกัน มาจัดหมวดหมู่ และวิเคราะห์หาข้อสรุปอย่างเป็นระบบ โดยใช้กระบวนการทางระเบียบวิธีวิจัย

4.3 **งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย** หมายถึง วิทยานิพนธ์หรือการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2564 ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการสอน รูปแบบ สื่อ นวัตกรรม แนวความคิด รวมไปถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้จัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

4.4 คุณลักษณะของงานวิจัย หมายถึง ลักษณะรายละเอียดที่ค้นพบในเรื่องต่าง ๆ ของรายงานการวิจัย ได้แก่ ปีที่พิมพ์เผยแพร่ งานวิจัย ประเภทของการวิจัย เนื้อหาตามขอบข่ายของงานวิจัย แยกตามสาระการเรียนรู้ แนวการสอนแยกตามสาขาวิชา สมมติฐานการวิจัย แบบแผนการวิจัย จำนวนกลุ่มตัวอย่าง การได้มาของกลุ่มตัวอย่าง ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 นักวิจัยได้ข้อสรุปเกี่ยวกับผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

5.2 เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อจะได้ปรับปรุงเนื้อหาหรือวิธีการสอนให้ตรงตามความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนในปัจจุบัน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยกำหนดหัวข้อ ดังนี้

1. การสังเคราะห์งานวิจัย
 - 1.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 1.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 1.2.1 การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Synthesis)
 - 1.2.2 การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis)
 - 1.3 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย
2. การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
 - 2.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
 - 2.2 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
 - 2.2.1 การจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่าน
 - 2.2.2 การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน
 - 2.2.3 การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูด
 - 2.2.4 การจัดการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษา
 - 2.2.5 การจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม
 - 2.3 สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย
 - 2.3.1 ความหมายของสื่อการเรียนการสอน
 - 2.3.2 ความสำคัญของสื่อการเรียนการสอน
 - 2.3.3 ประเภทของสื่อการเรียนการสอน
 - 2.3.4 สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย
 - 2.4 การวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย
 - 2.4.1 ความหมายของการวัดและประเมินผล
 - 2.4.2 จุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล
 - 2.4.3 ประเภทของการวัดและประเมินผล
 - 2.4.4 การวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย

1. การสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย ได้ข้อสรุปผลจากการค้นคว้าตามหัวข้อ ดังนี้

1.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

มีผู้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยไว้หลายท่าน ดังนี้ ศิริส ปราบภูวงษ์ (2548) สรุปการสังเคราะห์งานวิจัยว่าหมายถึง การนำงานวิจัยหลาย ๆ เล่มที่ทำการวิจัยในปัญหาเดียวกันมาซ้อนคิดทบทวนรวมกันโดยการวิเคราะห์ในประเด็นที่สำคัญ แล้วสรุปสิ่งที่ค้นพบ โดยการสังเคราะห์ที่ใช้กระบวนการของระเบียบวิธีวิจัย ส่วนสุนิสา บุญมาภาค (2548) กล่าวถึงการสังเคราะห์งานวิจัยว่า เป็นการรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาในประเด็นเดียวกันหลาย ๆ เรื่อง มาวิเคราะห์และสังเคราะห์โดยอาศัยระเบียบวิธีการทางการวิจัย เพื่อให้ได้ข้อสรุปใหม่ และนำเสนออย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับจรูญ จิตรักษ์ (2539) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัย (Research Synthesis) เป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้น ๆ หลาย ๆ เรื่อง มาศึกษาวิเคราะห์แล้วนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติ

สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย (Research Synthesis) หมายถึง การรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาในเรื่องเดียวกันมาวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ เพื่อให้ได้ข้อสรุปและองค์ความรู้ใหม่ โดยใช้กระบวนการของระเบียบวิธีวิจัย

1.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

อุทุมพร จามรمان (2531) และสุวิมล ว่องวานิช (2545) ได้กล่าวถึงประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย ไว้สอดคล้องกันว่า มีวิธีการสังเคราะห์จำแนกออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Synthesis) คือ การสังเคราะห์เนื้อหาสาระเฉพาะส่วนที่เป็นข้อค้นพบของรายงานการวิจัย โดยใช้วิธีสังเคราะห์ด้วยวิธีการบรรยาย จะได้บทสรุปรวมข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ โดยอาจยังคงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่องไว้ด้วย หรืออาจนำเสนอบทสรุปรวมลักษณะภาพรวมโดยไม่คงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่องก็ได้

2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) คือ การใช้ระเบียบวิธีทางสถิติเป็นการนำเสนอข้อค้นพบจากงานวิจัยทุกเรื่องในหน่วยมาตรฐานเดียวกัน และบูรณาการข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ทั้งหมด พร้อมทั้งแสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างลักษณะงานวิจัย การสังเคราะห์เชิงปริมาณจึงเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ (Analysis of analysis) หรือการวิเคราะห์เชิง

ผสมผสาน (Intigrative analysis) หรือการวิจัยงานวิจัย (Research of research) โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์อภิมาน (Meta-analysis)

กรมวิชาการ (2542) กล่าวถึงประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัยว่ามี 2 ประเภท คือ

1. การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Synthesis) เป็นการสรุปประเด็นหลักของผลการวิจัยแต่ละเรื่อง และบรรยายให้เห็นความสัมพันธ์ และความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยเหล่านั้น

2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เป็นการวิเคราะห์ผลการวิจัยเพื่อหาข้อสรุปที่เป็นวัตถุประสงค์ หรือข้อยุติของการหาคำตอบ

สรุปได้ว่า ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการสังเคราะห์ และลักษณะของงานวิจัย โดยการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ มีจุดมุ่งหมายเพื่อคงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่อง หรือสรุปภาพรวมของเนื้อหาสาระ ส่วนการสังเคราะห์เชิงปริมาณมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอข้อค้นพบจากงานวิจัยทุกเรื่องในหน่วยมาตรฐานเดียวกัน และบูรณาการข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ โดยแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องระหว่างลักษณะของงานวิจัย

1.3 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยมีขั้นตอนเช่นเดียวกับการทำงานวิจัยโดยทั่วไป มีผู้กล่าวถึงขั้นตอนของการสังเคราะห์งานวิจัยไว้ ดังนี้

มาเรียม นิลพันธุ์ (2548) กล่าวถึงขั้นตอนของการสังเคราะห์งานวิจัยไว้ ดังนี้

1. กำหนดหัวข้อปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบแน่ชัด
2. วิเคราะห์ปัญหา
3. รวบรวมงานวิจัยที่ทำในเรื่องเดียวกัน หรือทำนองเดียวกัน
4. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสังเคราะห์งานวิจัย
5. เสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัยโดยละเอียด ตั้งแต่การดำเนินงาน ข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสังเคราะห์งานวิจัยโดยทั่ว ๆ ไป ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ

1. การกำหนดหัวข้อปัญหา ซึ่งต้องเป็นปัญหาที่มีการวิจัยอย่างน้อย 2 ราย เนื่องจากปัญหาการวิจัยนั้นต้องมีคุณค่า น่าสนใจ และยังไม่มีคำตอบแน่ชัด มักจะเป็นปัญหาที่นักวิจัยสนใจและทำการวิจัยจำนวนมาก ปัญหาดังกล่าวจึงเหมาะสมต่อการสังเคราะห์งานวิจัย

2. การวิเคราะห์ปัญหา เมื่อกำหนดปัญหาวิจัยแล้ว ผู้วิจัยต้องนิยามปัญหาให้ชัดเจน โดยศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดแบบแผนและสมมติฐานการวิจัย

3. การเสาะค้น คัดเลือกและรวบรวมงานวิจัย ผู้วิจัยต้องค้นคว้าและเสาะหา งานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่กำหนดไว้ โดยศึกษา ตรวจสอบงานวิจัยแต่ละเรื่องโดยละเอียด มีเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยเพื่อคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพ มีความเที่ยงตามเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนการรวบรวมผลของการวิจัยนั้นใช้วิธีการจดบันทึก ถ่ายเอกสาร หรือกรอกแบบฟอร์มก็ได้

4. การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย เป็นขั้นตอนที่มีการจัดกระทำและวิเคราะห์ ข้อมูลที่ประกอบด้วยผลการวิจัย รายละเอียด ลักษณะและวิธีการวิจัยจากงานวิจัยทั้งหมด เพื่อสังเคราะห์หาข้อสรุป จากนั้นจึงแปลความหมายของผลการวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย

5. การเสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย จะมีหลักการเช่นเดียวกับการเขียนรายงานการวิจัยทั่วไป โดยจะต้องเสนอรายละเอียดวิธีการดำเนินงานทุกขั้นตอนพร้อมทั้งข้อสรุปข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะจากการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยภาษาที่ถูกต้องและชัดเจน สำหรับการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ ผู้วิจัยจะต้องสรุปเป็นประเด็นหลักของผลการวิจัยในแต่ละเรื่อง และบรรยายให้เห็นความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยเหล่านั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องสรุปด้วยความเที่ยงธรรม ไม่ลำเอียง และไม่ผนวกความคิดเห็นของตนเองในการสังเคราะห์ วิธีการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะของผลการวิจัยนี้ เป็นวิธีการที่สามารถใช้กับงานวิจัยเชิงคุณภาพและงานวิจัยเชิงปริมาณได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการสังเคราะห์งานวิจัย มีขั้นตอนสำคัญ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดหัวข้อปัญหา
2. การวิเคราะห์ปัญหา
3. การคัดเลือกและรวบรวมงานวิจัย
4. การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัย
5. การเสนอรายงาน

2. การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ในวิชาภาษาไทย โดยได้ข้อสรุปผลจากการค้นคว้าตามหัวข้อ ดังนี้

2.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

มีผู้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน ให้ถูกต้องคล่องแคล่ว โดยการฝึกทักษะแต่ละอย่างให้แม่นยำ แล้วจึงฝึกทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กัน รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนนำความรู้และ

ทักษะที่ได้จากการเรียนภาษาไทยไปใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวัน และใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้กลุ่มประสบการณ์อื่น สอดคล้องกับสุจริต เพียรชอบ (2538) กล่าวว่าเป็นการจัดสอนให้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน มีความสัมพันธ์กันมากที่สุดในบทเรียนแต่ละบท โดยจะต้องให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนทักษะทั้งหมดไปพร้อม ๆ กัน และสนิท สัตโยภาส (2547) กล่าวว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย คือเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมในชั้นมัธยมศึกษา กิจกรรมที่ตั้นนั้นจึงควรมีลักษณะที่จะช่วยให้การสอนบรรลุผล สนุกสนาน เพลิดเพลิน และตรงตามจุดประสงค์การเรียนการสอน โดยกิจกรรมสามารถจัดได้ตั้งแต่ นำเข้าสู่บทเรียน ขึ้นสอน ขึ้นสรุป และขึ้นประเมินผล โดยครูเป็นผู้เลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับบทเรียน

โดยสรุป การจัดการเรียนการสอนกลุ่มภาษาไทย หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในทุกทักษะ และทุกเนื้อหาของวิชาภาษาไทย โดยเชื่อมโยงกระบวนการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ อย่างแท้จริงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

2.2 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย ออกเป็น 5 สาระการเรียนรู้ ได้แก่ 1) การอ่าน 2) การเขียน 3) การฟัง การดู และการพูด 4) หลักการใช้ภาษา และ 5) วรรณคดีและวรรณกรรม ทั้งนี้เพราะวิชาภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตจริง ซึ่งในแต่ละสาระการเรียนรู้ ได้มีผู้เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

2.2.1 การจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่าน

การอ่านได้มีผู้นิยาม และแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนา ทักษะการอ่านไว้ ดังนี้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ (2559) ได้ให้ความหมายความสามารถในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านออก หมายถึง การอ่านออกเสียงคำ ข้อความ ประโยค ทั้งร้อยแก้วและ ร้อยกรองอย่างเหมาะสมตามระดับชั้น

2. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง การแปลความ ตีความ หรือสรุปความหมาย ของคำ จับใจความ ลำดับเหตุการณ์ สรุปความรู้ ข้อคิด นำความคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ได้

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2549) ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการที่ ผู้อ่านรับรู้ ข้อมูลหรือข่าวสารที่เป็นความรู้ ความคิด ความรู้สึกและความคิดเห็นที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมา เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งผู้อ่านจะเข้าใจสารมากขึ้นน้อยขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความสามารถในการ ใช้ความคิด

Goodman (1988) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การอภิปรายร่วมกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านด้วยการมีปฏิสัมพันธ์ในเนื้อหาที่เขียนและความคิดในการอ่าน ซึ่งผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นภาษา และผู้อ่านแปลออกมาเป็นความคิด

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการตีความลายลักษณ์อักษร ตามความรู้ความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษานั้น ๆ เพื่อถ่ายทอดข้อมูลตามความเข้าใจผ่านการออกเสียง หรือเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจภายในใจ และเป็นทักษะที่ใช้ต่อเนื่องตลอดชีวิต

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่าน ไว้ดังนี้

อรุณี วิริยะจิตรา (2532) ได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ชั้นก่อนอ่าน คือ ระยะเวลาที่ผู้อ่านมีความต้องการที่จะอ่านและเตรียมตัวเองให้พร้อมที่จะรับสารนั้น ๆ การสอนในขั้นตอนนี้ควรเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้ในการศึกษาเนื้อหา ตลอดจนเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการรับสารนั้นโดยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้ในเนื้อหาของเรื่องที่จะอ่าน การทำเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ การกระตุ้นผู้เรียนอาจทำได้ดังนี้

1.1 ให้ผู้เรียนระดมความคิดคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะได้รับรู้อะไรบ้าง โดยพิจารณาจากหัวข้อเรื่อง รูปภาพ หรือแผนภูมิประกอบการอ่าน

1.2 ให้ผู้เรียนเลือกข้อความที่คิดว่าผู้เขียนจะกล่าวถึงจากเรื่อง

1.3 ให้ผู้เรียนเลือกข้อความที่ตนคิดว่าผู้เขียนจะกล่าวถึงในเรื่องที่จะอ่านอย่างไรบ้างและต้องการรู้อะไรเพิ่มเติม

1.4 ให้ผู้เรียนทำนายว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์ใดในการเขียน

1.5 ให้ผู้เรียนออกความเห็นในเรื่องที่จะอ่าน

2. ชั้นระหว่างอ่าน คือ ระยะเวลาที่ผู้อ่านทำกิจกรรมการอ่านด้วยตนเองโดยใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการอ่านนั้น การสอนระหว่างอ่านสามารถทำได้ โดยให้ผู้เรียนทราบก่อนว่าจุดมุ่งหมายในการอ่านคืออะไร แล้วจึงให้ผู้เรียนหาข้อมูลต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่มีไว้ ขั้นตอนนี้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมด้วยตนเองผู้สอนก็จะช่วยต่อเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น

3. ชั้นหลังการอ่าน คือ ระยะเวลาที่ผู้อ่านนำข้อมูลที่ได้รับจากการอ่านนั้นมาทำกิจกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงการใช้ทักษะสัมพันธ์ การสอนหลังการอ่าน การสอนในระยษนี้เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้รับจากการอ่านมาประกอบกับความรู้ความคิดและความเห็นของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้ทำกิจกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ ที่มีอยู่ในจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เช่นนำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ หรือนำข้อมูลที่ได้รับมาใช้ในการตัดสินใจหาข้อใดอย่างหนึ่ง หรือนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน

วันเพ็ญ ชัยมณี (2540) กล่าวถึงวิธีสอนอ่านสรุปได้ ดังนี้

1. นำความเรียงของนักเรียนมาใช้ในการสอนอ่าน โดยครูอาจกำหนดให้นักเรียนเขียนเรื่องที่สำคัญสำหรับตนเอง หรือเรื่องที่สำคัญขึ้น จากนั้นครูอาจแก้ไขปรับปรุง และจัดพิมพ์แจกให้นักเรียนอ่าน หลังจากอ่านจบแล้วให้นักเรียนสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว

2. สอนอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์ข้อความ เช่น วิเคราะห์คำ โครงสร้าง และวิเคราะห์ข้อมูลที่ผู้เขียนนำเสนอว่าเป็นข้อมูลประเภทใด เป็นคำนิยาม การจำแนกหรืออื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงเค้าโครงของผู้เขียนและการเรียงลำดับความคิดซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านมากขึ้น

3. สอนอ่านโดยใช้กระบวนการกลุ่ม เป็นการสอนโดยให้ผู้เรียนเกิดการปะทะสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเองซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ รู้จักแก้ปัญหาและตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้กำหนดจุดประสงค์ในการเรียน ขอบข่ายของงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ และจัดบันทึกข้อความที่นักเรียนสนทนาร่วมกันในบทอ่านนั้น ๆ

4. สอนอ่านโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอน เป็นการสอนที่ผู้เรียนสามารถสอนเพื่อนได้อย่างเต็มความสามารถตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้นตามโปรแกรมการสอน

5. ให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง เป็นการสอนตามเอกัตภาพ (Individualized Instruction) ซึ่งมีรากฐานมาจากแนวคิดทางการศึกษาแนวใหม่ที่กล่าวว่าการจัดการศึกษาจะต้อง คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

โดยสรุป การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน สามารถสอนได้โดยใช้วิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้ในการศึกษาเนื้อหา การบูรณาการ วิเคราะห์ข้อความ กระบวนการกลุ่ม เพื่อนช่วยสอน และเรียนด้วยตนเอง

2.2.2 การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน

การเขียนได้มีผู้นิยาม และแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนไว้ ดังนี้

Tennessee Department of Education (2017) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการสื่อสารผ่านการเขียนซึ่งประกอบทักษะหลายอย่างรวมไปถึงการสะกด ไวยากรณ์ ลายมือ เครื่องหมายวรรคตอน และการเลือกใช้คำ นอกจากนี้ยังรวมการจัดระบบความคิดในการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับถวัลย์ มาศจรัส (2546) และสุรีย์รัตน์ บำรุงสุข (2555) ที่กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ อารมณ์ความรู้สึก ความคิด ความคิดเห็น จินตนาการ และสิ่งที่ต้องการสื่อสารอื่น ๆ จากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านผ่านงานเขียนซึ่งใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่กำหนดรู้ร่วมกันเป็นสื่อกลางที่สร้างความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน

ประภารัช ทิพย์สงเคราะห์ (2555) กล่าวว่า การเขียนคือการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ข้อเท็จจริง ตลอดจนอารมณ์ และความรู้สึกของผู้เขียนผ่านทางตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามเจตนาอารมณ์ของผู้เขียน และภาษาที่ใช้ใช้นั้นควรจะสละสลวย มีความไพเราะ หรือมีศิลปะด้วย

สรุปได้ว่า การเขียนเป็นวิธีในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ข้อเท็จจริง อารมณ์ และประสบการณ์ของผู้เขียน โดยบูรณาการความรู้ของผู้เขียน เรียบเรียงผ่านตัวอักษรให้ผู้อ่านได้รับรู้และเข้าใจ

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน ไว้ดังนี้

วิภาฤดี วิภาวิน (2545) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษาว่า การเขียนควรเริ่มจากคำและการสร้างประโยค โดยอาจให้นักเรียนสร้างประโยคจากการผสมอักษร การสร้างประโยคจากการผสมคำและรูปภาพ เมื่อนักเรียนสร้างประโยคได้แล้วจึงพัฒนามาสู่การเขียนเป็นข้อความ จำแนกเป็น การเขียนคำขวัญต่าง ๆ การเขียนคำโฆษณา การเขียนแสดงความรู้สึก การเขียนแสดงความคิดเห็น เช่น เขียนจากภาพ เขียนจากหนังสือพิมพ์ เมื่อนักเรียนเขียนเป็นข้อความต่าง ๆ ได้จึงพัฒนาไปสู่กิจกรรมที่เป็นการเขียนความเรียง โดยผู้สอนอาจนำภาพเกี่ยวกับประเด็นที่จะให้นักเรียนเขียนมาเสนอ แล้วให้นักเรียนเขียนแสดงความรู้สึก เขียนสิ่งที่ต้องการเป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องในแบบของตนเอง นอกจากนี้ผู้สอนอาจให้นักเรียนเขียนเรื่องซึ่งกำหนดประโยคเริ่มเรื่องและประโยคท้ายมาให้ แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องส่วนตรงกลางที่หายไปด้วยตนเอง หรือผู้สอนเริ่มเรื่องมาให้แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องต่อจนจบ

สุจรีต เพียรชอบ (2538) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นในการเรียนการสอนเขียนไว้ว่า การสอนนั้น บรรยากาศที่จะเอื้ออำนวยในด้านการเขียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเขียนได้คล่อง มีความรู้สึกอยากเขียน ครูสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้น เช่น ตัวครูเองมีบุคลิกภาพที่ดี หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส เป็นกันเอง มีความเห็นอกเห็นใจ พร้อมทั้งจะให้คำแนะนำ และชื่นชมกับผลงานของนักเรียนที่สร้างสรรค์ขึ้น นอกจากนี้การให้นักเรียนได้มีโอกาสช่วยกันเขียนร่วมกันทั้งชั้นบ้าง เป็นกลุ่มย่อยบ้าง เป็นรายบุคคลบ้าง ก็จะทำให้บรรยากาศไม่ซ้ำซาก

โดยสรุป การจัดการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการเขียนในผู้เรียน ได้แก่ สอนให้สัมพันธ์กับ ทักษะอื่น การบูรณาการ การจัดกิจกรรมนอกเวลาเรียน การใช้สื่อ การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และทำกิจกรรมเสริมการเขียน โดยครูสามารถเลือกวิธีการปรับใช้ให้เหมาะสมผู้เรียนเพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียน กระตุ้นให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย

2.2.3 การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูด

การฟัง การดู และการพูด ได้มีผู้นิยม และแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูดไว้ ดังนี้

วราภรณ์ รักรวิชัย (2538) ได้กล่าวไว้ว่า การฟัง คือการฝึกการฟังเสียงธรรมชาติ จังหวะดนตรี เพื่อเตรียมให้พร้อมในการฟังเรื่องราวต่าง ๆ และสามารถถ่ายทอดไปเป็นประโยคที่เหมาะสม มีมารยาทในการฟังและมีสมาธิในการฟัง การฟังตามความหมายดังกล่าวนี้ ต้องอาศัยกระบวนการที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. การได้ยิน (Hearing) การได้ยินเป็นกระบวนการรับรู้ทางโสตขั้นแรกของการฟัง
2. การฟัง (Listening) เมื่อหูได้รับสัญญาณเสียงเข้าไปแล้วจะส่งไปยังสมองตามลำดับขั้น เพื่อแปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน ในขั้นนี้ต้องใช้สมาธิและการตั้งใจฟังอย่างจริงจัง
3. การรับรู้ความหมาย (Auding) เป็นกระบวนการขั้นสูงของการฟัง นอกจากจะรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยินแล้ว ยังต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและรู้จักประเมินค่า ควรเชื่อถือเพียงใด แล้วจึงแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบไปตามที่ต้องการ

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551) กล่าวว่า การฟัง เป็นการทำความเข้าใจของผู้ฟังต่อสารที่ได้รับจากการได้ยิน สิ่งที่สำคัญ คือ ผู้ฟังจะต้องทำความเข้าใจความหมายของสารที่ผู้พูดต้องการสื่อให้ถูกต้อง ชัดเจนครบถ้วน เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด ซึ่งต้องอาศัยทั้งกระบวนการถ่ายทอดสารของผู้พูดและกระบวนการรับสารของผู้ฟัง จึงจะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด

สรุปได้ว่า การฟัง คือการรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน นำมาวิเคราะห์และไตร่ตรองโดยผ่านประสาทสัมผัสทางหู จนเกิดความเข้าใจ

การดู สารานุกรมเสรี (2549) ได้ให้ความหมายของการดูว่า หมายถึง การรับรู้ความหมายจากคำหรือข้อความทางสายตา ซึ่งการดูจะทำให้ผู้ดูมองเห็นภาพของสิ่งต่าง ๆ การเคลื่อนไหว เหตุการณ์ เรื่องราว สีสนต่าง ๆ การดูข้อความ เรื่องราวและสิ่งที่ดู ต้องทำความเข้าใจเรื่องที่ดู จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ ตีความ พิจารณารายละเอียดในแง่มุมต่าง ๆ เห็นคุณค่าเรื่องที่ดูและนำความรู้ที่ได้จากการดูไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

ส่วน การพูด จุฑา สุกใส (2545) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การแสดงความรู้สึกจากการได้ฟัง และการคิด แล้วสื่อออกมาให้ผู้อื่นได้เข้าใจ อาจเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความรู้ และประสบการณ์ โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ ซึ่งต้องอาศัยขบวนการต่าง ๆ ทำงานอย่างต่อเนื่องและประสานกัน คือ ขบวนการหายใจ ขบวนการเปล่งเสียง ขบวนการแปรเสียง และการกำหนดเสียง เพื่อให้ผู้ฟัง ฟังแล้วเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

ลักขณา คำก้อน (2553) ได้จำกัดความของการพูดว่า การพูด หมายถึง กระบวนการหนึ่งในการสื่อสารของมนุษย์ ผู้พูดจะเป็นผู้ส่งสารอันเป็นเนื้อหาสาระ ข้อมูล ความรู้ ความต้องการ และความคิดเห็นของตนเอง ส่งไปยังผู้ฟังหรือผู้รับสาร เพื่อให้ทราบและเกิดการตอบสนองในขั้นตอนสุดท้าย

สรุปได้ว่า การพูดคือ การสื่อความหมายในรูปของน้ำเสียง ถ้อยคำในการสื่อสาร เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดส่งไปสู่ผู้ฟัง

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการฟัง การดู และการพูด ไว้ดังนี้

กฤษยา ตันติผลาชีวะ (2540) การฟังครูต้องใช้การฟังอย่างจริงจังกับเด็ก ฟังอย่างเข้าใจ ฟังแล้วคิดเพื่อประเมินคำที่เด็กกำลังสื่อสารสิ่งใดให้กับครู พร้อมตอบสนองให้เด็กคิด กระตุ้นให้เด็ก กระตือรือร้นที่จะตอบและกระทำในสิ่งที่นำไปสู่การเรียนรู้ที่ถูกต้อง

นราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2534) ได้เสนอแนวทางการสอนทักษะการฟังว่า เนื่องจากการฟังมีหลายระดับ และมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้น แนวทางการสอนทักษะการฟัง อาจเริ่มต้นตั้งแต่การฝึกการฟังในระดับที่ง่าย ๆ ไปจนถึงระดับที่สูงขึ้น ครูจึงควรให้ความสำคัญต่อการฝึกฟังในรูปแบบต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ โดยพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหาของเรื่องให้ตรงกับความสนใจ วัย และระดับชั้นเรียนของผู้เรียนด้วย

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542) กล่าวถึงการจัดประสบการณ์ในการฟังว่า ครูควรมีวิธีการดังนี้

1. ให้เด็กนั่งฟังอย่างสบาย
2. ให้เด็กเข้าใจว่าการฟังเป็นสิ่งสำคัญ ควรตั้งใจฟังผู้อื่น และฝึกมารยาทในการรับฟังด้วย

3. การปฏิบัติงานในการสอนฟัง ครูควรพูดด้วยน้ำเสียงปานกลางพอที่เด็กจะได้ยิน ไม่ควรตะโกนตะเบ็ง หรือพูดค่อยจนเกินไป อย่าพูดมากจนเกินไป จนเด็กหมดความสนใจ และไม่ตั้งใจฟัง ให้เวลาเด็กเตรียมพร้อมที่จะรับฟัง เช่น ให้เด็กเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะพูดกับเด็ก อธิบายให้เด็กเตรียมพร้อมโดยใช้คำพูดง่าย ๆ และมีการเตรียมตัวล่วงหน้า และยังได้กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูดว่า จะต้องคำนึงถึงตัวครู การจัดบรรยากาศ และจุดมุ่งหมายของกิจกรรม ดังต่อไปนี้

1) การฝึกพูดควรฝึกในกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้มีการตอบสนองระหว่างครู และนักเรียนให้มากที่สุด

2) การฝึกพูดควรอยู่ในลักษณะที่เป็นธรรมชาติที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาในกลุ่มย่อยหรือในขณะที่เด็กกำลังเล่น

3) บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในการพูด ควรเป็นบรรยากาศที่เด็กรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย สบายใจที่จะแสดงออก และมีอิสระ

4) ให้เด็กเกิดนิสัยที่ดีในการพูดและสามารถใช้คำพูดได้อย่างเหมาะสม

5) เปิดโอกาสให้เด็กเล่าประสบการณ์ของตนเอง

ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ (2537) ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการพูดโดยสรุป ดังนี้

1. ใช้สื่ออุปกรณ์เป็นสิ่งเร้าเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดในเรื่องที่จะพูด
2. ใช้คำถาม การระดมสมอง การใช้เกม ในการขยายความคิด
3. ใช้การสอนแบบอุปนัย และนิรนัยในการจัดลำดับความคิด
4. ฝึกซ้อมก่อนการพูดจริง โดยการให้แสดงบทบาทสมมุติ การแสดงละคร

การอภิปราย การใช้เกม

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนสอนฟังและพูดรวมกัน สรุปได้ว่า สามารถสอนได้โดยครูเอาสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น ข่าวมาพูดหรืออ่านให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเล่า และฝึกพูดเล่าเรื่องราวทั้งเปรียบเทียบผลงานของผู้มีความสามารถ

โดยสรุป การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูด สามารถสอนได้ โดย การใช้คำถาม ใช้วิธีการบูรณาการ การสอนแบบอุปนัย แบบนิรนัย บทบาทสมมุติ การอภิปราย ใช้เกม ใช้สื่อ และการฝึกปฏิบัติ

2.2.4 การจัดการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษา

หลักการใช้ภาษา ได้มีผู้นิยาม และแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักการใช้ภาษา ไว้ ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2554) ได้ให้ความหมายว่า ระเบียบการใช้อักษร การเขียนอ่าน การใช้คำ ความหมายของคำ การเรียงคำและที่มาของภาษา ซึ่งมีวิวัฒนาการไปในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์ทรัพย์ (2538) ที่กล่าวว่าเป็น ระเบียบแบบแผนของภาษา ที่มีไว้เพื่อให้ผู้ที่ใช้ภาษายึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง นอกจากนั้นยังเป็นหลักเกณฑ์ที่จะช่วยควบคุมให้คนไทยได้ใช้ภาษาไทยให้เป็นแบบแผน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วประเทศ และทัศนีย์ ศุภเมธี (2542) กล่าวว่า คือ กฎเกณฑ์ทางภาษาที่เรากำหนดขึ้นเพื่อให้คนในสังคมที่ใช้ภาษาเดียวกัน สามารถใช้สื่อความหมายได้ตรงกัน

สรุปได้ว่า หลักการใช้ภาษาเป็นการเรียนระเบียบแบบแผนของ ภาษาที่กำหนดขึ้น เพื่อให้คนที่ใช้ภาษาเดียวกันยึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษาให้สามารถสื่อสารได้ตรงกัน

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนเพื่อ พัฒนาการสอนหลักการใช้ภาษา ไว้ดังนี้

ฐะปะนีย์ นาคทรพร (2541) ได้เสนอวิธีการสอนหลักการใช้ภาษาไว้ ดังนี้

1. ผู้สอนควรพูดให้ผู้เรียนเกิดความศรัทธา โดยใช้ให้เห็นความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับ

2. ผู้สอนควรพยายามสอนจากตัวอย่างไปหากฎเกณฑ์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ง่ายขึ้น

3. ควรฝึกให้นักเรียนเป็นคนช่างสังเกต ถ้าสามารถฝึกเป็นคนช่างสังเกตติดตัวแล้วการเรียนหลักการใช้ภาษาก็จะเป็นเรื่องที่ย่างขึ้น

4. ควรฝึกให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลมาสนับสนุนกฎเกณฑ์เพื่อให้สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง

5. ควรฝึกให้ผู้เรียนเป็นคนรู้จักค้นคว้า เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

6. มีกิจกรรมหลากหลายที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนได้อย่างสนุกสนาน

7. การสร้างสื่อการสอนจะทำให้การเรียนมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น

8. การใช้ความรู้เกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญมาก โดยผู้เรียนอาจใช้ความรู้ในการแปลความหมายชื่อ คำศัพท์ และการสะกดคำต่าง ๆ หรือช่วยในการแต่งคำประพันธ์

สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทรมพรรย์ (2538) ได้เสนอแนะวิธีการสอนหลักการใช้ภาษาแก่ครูผู้สอนไว้ ดังนี้

1. การสอนแบบบรรยาย เป็นการสอนแบบดั้งเดิม แม้จะถูกโจมตีว่าเป็นวิธีที่เก่าล้าสมัย แต่ครูส่วนใหญ่ของเราก็มักใช้กันอยู่อย่างแพร่หลาย อันที่จริงแล้วการสอนแบบบรรยายก็ยังมีส่วนดีอยู่ไม่น้อยเลย หากครูได้วางแผนการสอนและดำเนินการสอนเป็นขั้นตอน ในขณะที่สอนก็พยายามให้นักเรียนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรม

2. การสอนแบบนิรนัย คือ การสอนโดยที่ครูให้คำจำกัดความให้หลักเกณฑ์ของเนื้อหาวิชาที่จะสอนก่อนแล้วจึงยกตัวอย่างประกอบ การสอนแบบนี้ดำเนินไปได้โดยรวดเร็ว นักเรียนบางส่วนอาจฟัง และคิดตามทัน แต่จะมีนักเรียนอีกส่วนหนึ่งตามไม่ทันไม่เข้าใจ ทางที่ดีควรจะได้ใช้สื่อการสอน เช่น แถบประโยค แผนภูมิ แผ่นปลิว แผ่นใส หุ่นจำลอง หรือของจริง ประกอบการสอน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมด้วยการช่วยยกตัวอย่าง อภิปราย ซักถาม แต่งประโยค ทำท่าทางประกอบวาดภาพ ร้องเพลงด้วย การสอนจะได้ผลดีกว่าครูบอกคำจำกัดความและยกตัวอย่างให้แต่เพียงอย่างเดียว

3. การสอนแบบอุปนัย คือ การสอนจากตัวอย่างไปสู่กฎเกณฑ์ คือ แทนที่ครูจะบอกคำจำกัดความของหลักภาษาเรื่องนั้นแล้วยกตัวอย่างให้เองทั้งหมด ครูจะให้นักเรียนช่วยกันสังเกตและสรุปคำจำกัดความและหลักเกณฑ์จากตัวอย่างด้วยตัวเอง การเรียนด้วยวิธีนี้จะทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ลึกซึ้ง และจดจำได้แม่นยำ เพราะเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง เนื้อหาที่เรียนก็กว้างขวาง นักเรียนเกิดความภูมิใจว่าได้ค้นพบ ได้สรุปคำจำกัดความ และยกตัวอย่างด้วยตัวเอง แม้จะใช้เวลามากกว่าการสอนแบบนิรนัยบ้างเล็กน้อยก็คุ้มกับเวลาที่เสียไป

4. การสอนโดยวิธีอภิปราย อาจเป็นการอภิปรายทั่ว ๆ ไป โดยมีครูเป็นผู้ดำเนินการอภิปราย หรือจะมีนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการอภิปรายก็ได้ อาจมอบหมายงานไปให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเป็นกลุ่มแล้วนักเรียนเสนอผลงานด้วยการอภิปรายเป็นคณะ หรือการปาฐกถาหมู่ เป็นต้น

5. การสอนโดยวิธีแบ่งหมู่ให้นักเรียนทำงาน เป็นวิธีการที่นักเรียนจะได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ รู้จักรับผิดชอบ และทำงานร่วมกันอย่างมีระเบียบแบบแผน

6. การสอนโดยวิธีแก้ปัญหา เป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่มีขั้นตอนชัดเจน คือ การกำหนดปัญหา การหาขอบเขตหรือรวบรวมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา การตั้งสมมติฐาน หรือการคาดคะเนถึงความน่าจะเป็น การรวบรวมข้อมูลเพื่อแก้ปัญหา และขั้นสรุป หลักภาษาไทย มีปัญหามากมาย หากให้นักเรียนช่วยกันคิดหาวิธีแก้ปัญหา จะช่วยให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้และมีวิธีการแก้ปัญหาได้ดี คล่องแคล่วขึ้น นักเรียนจะได้เรียนหลักภาษาโดยได้เนื้อหาวิชาที่กว้างและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การสอนหลักการใช้ภาษาจะต้องใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เน้นการสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาไทยให้กับผู้เรียน รวมถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้สังเกต ค้นคว้า รวบรวมข้อมูล และการให้ผู้เรียนได้ใช้สื่อที่ใกล้ตัวเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

2.2.5 การจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม

วรรณคดี และวรรณกรรม ได้มีผู้นิยาม และแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมไว้ ดังนี้

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา (2554) ได้ให้ความหมายของคำว่า วรรณกรรม ไว้ว่า งานหนังสือ งานประพันธ์ บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง ส่วน วรรณคดี หมายถึง วรรณกรรมที่ได้รับความนิยมยกย่องว่าแต่งดีมีคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ถึงขนาด

อิงอร สุพันธุ์วัฒน์ (2554) เปรียบเทียบความหมายของคำว่า วรรณคดี และวรรณกรรม สามารถสรุปได้ว่า วรรณคดี มีความหมายที่ใช้กันโดยทั่วไป 2 ประการ คือ ความหมายแรก ได้แก่ เรื่องที่แต่งเรียบเรียงออกมาเป็นหนังสือหรือหนังสือทั่วไปแต่มีความหมายเน้นไปทางหนังสือเก่า ถือเป็นมรดกสืบทอดกันมาแต่โบราณ อีกความหมายหนึ่งมีความคล้ายคลึงกับคำว่า กวีนิพนธ์ คือ หนังสือที่ได้รับการยกย่องจากรวรรณคดีสโมสรมีคุณค่าสูง มีวรรณศิลป์หรือเป็นแบบอย่างที่ดีควรยกย่องเชิดชูต่อไป ส่วนคำว่า วรรณกรรม เกิดหลังคำว่า วรรณคดี หมายถึง หนังสือหรือเอกสารที่ได้ประกอบกันขึ้น โดยมีชั้นเชิงทางวรรณศิลป์ เรียบเรียงขึ้นด้วยความพยายามที่จะสื่อสารแนวความคิดต่าง ๆ ซึ่งรูปแบบงานเขียนลักษณะงานเขียนเกือบทั้งหมดในปัจจุบันนับเป็นวรรณกรรมทั้งสิ้น ทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย ร้อยกรอง บทความ บทวิจารณ์ สารคดี แต่ตำราเรียนโดยตรงไม่ถือว่าเป็นวรรณกรรม

รันทฤษฎี สัจพจน์ (2549) ให้ความหมายของ วรรณคดี ไว้ว่า วรรณคดีหรือ วรรณกรรม คือ งานประพันธ์ที่แสดงความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์อย่างมีศิลปะ งานประพันธ์ที่สืบทอดกันมา ช้านาน มีเวลาเป็นเครื่องตัดสิน และมีผู้ยกย่องคุณค่าเป็นที่ประจักษ์อย่างกว้างขวาง มักได้รับการเรียกขานว่า วรรณคดี ส่วนงานประพันธ์ในรูปแบบอย่างใหม่ซึ่งปรากฏนับแต่รัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา มีคุณค่าในฐานะ เป็นงานประพันธ์ร่วมสมัย เรียกว่า วรรณกรรม

สรุปได้ว่า วรรณคดี มีความหมายว่า หนังสือที่ได้รับการยอมรับว่าแต่งดี ถูกยกย่องเป็นที่ประจักษ์อย่างกว้างขวาง มีลักษณะเด่นในด้านของการประพันธ์ รวมถึงคุณค่าทางวรรณศิลป์ที่กวีสามารถเลือกสรรคำมาใช้ได้อย่างเหมาะสม ไพเราะ ประกอบด้วยคุณค่าทางสังคมที่สอดแทรก คุณค่าทางด้านต่าง ๆ ไว้อย่างแยบยล เมื่ออ่านหรือฟังแล้วกระตุ้นให้เกิดจินตนาการ สะเทือนอารมณ์ และสำหรับ วรรณกรรมนั้น หมายถึง งานเขียนทุกประเภท แต่แตกต่างจากวรรณคดีในเรื่องของ คุณภาพที่ได้รับการยกย่องและกาลเวลาในการสร้างสรรค์ผลงาน

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอน วรรณคดีและวรรณกรรม ไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2546) ได้เสนอขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนวรรณคดี สรุปได้ ดังนี้

1. ขั้นการอ่านเข้าใจ การอ่านเข้าใจนับเป็นขั้นตอนแรกในการสอนวรรณคดีและ วรรณกรรม ซึ่งครูต้องเตรียมการสอนโดยอ่านวรรณคดีหรือวรรณกรรมที่จะสอนนั้นให้เข้าใจ และการจัดการ เรียนการสอนให้นักเรียนเข้าใจด้วย ดังนี้

1.1 เข้าใจเรื่อง สามารถจับใจความสำคัญ และรายละเอียดของเรื่องได้ สามารถ ตอบคำถามได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำอย่างไร และผลของการกระทำนั้นเป็นอย่างไร

1.2 เข้าใจศัพท์ คือ สามารถเข้าใจความหมายของศัพท์ยาก หรือคำศัพท์ที่ ต่าง ยุค ต่างสมัย

2. ขั้นการได้เสียงเสนาะ การสอนวรรณคดีและวรรณกรรม ไม่ว่าจะป็นร้อยแก้ว หรือร้อยกรอง ล้วนมีเสียงเสนาะของบทประพันธ์ ควรยกตัวอย่างให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของเสียง โดยการยกตัวอย่างข้อความ แล้วครูอ่านออกเสียงแตกต่างกัน เป็นการอ่านออกเสียงธรรมดากับการอ่าน ออกเสียงตามอารมณ์ของข้อความ นักเรียนจะพบว่าเสียงเสนาะของข้อความนั้นอยู่ที่ลีลาการอ่านออกเสียง ให้เหมาะสมกับข้อความ

3. ขั้นเจาะแนวคิดสำคัญ การสอนให้นักเรียนสามารถจับแนวคิดสำคัญของเรื่อง (theme) ได้โดยขั้นแรกนักเรียนต้องอ่านให้เข้าใจ จากนั้นประมวลผลเรื่องที่อ่านทั้งหมด เพื่อวิเคราะห์ว่า สารต่าง ๆ ทั้งหลายของเรื่องมีจุดประสงค์อย่างไร ถ้าสามารถวิเคราะห์และจับสาระที่หลากหลายของเรื่อง ได้ว่าสาระเหล่านั้นมุ่งสู่ผลอย่างไรใด แสดงว่าผู้อ่านมีศักยภาพในการอ่านสูง สามารถวิเคราะห์วินิจัยสารได้

สามารถที่จะเชื่อมโยงสาระหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องและสามารถอธิบายสาระหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล การสอนจับแนวคิดสำคัญอาจทำได้โดยครูคอยกระตุ้นหรือแนะวิธีคิดพิจารณาสาระสำคัญให้นักเรียนค้นพบด้วยตนเอง ทั้งนี้ควรสอนให้นักเรียน เข้าใจว่าสาระสำคัญอาจมีได้หลายประเด็น แต่แนวคิดสำคัญจะต้องมีเพียงประเด็นเดียวเท่านั้น

4. ขั้นหมั่นวิเคราะห์วินิจฉัย การสอนให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์วินิจฉัย คือ การสอนให้นักเรียนสามารถแยกแยะและพิจารณาเรื่องทีอ่านได้ทั้งรูปแบบ เนื้อหา กลวิธีและการใช้ภาษา ว่าแต่ละองค์ประกอบ มีรายละเอียดอย่างไร

5. ขั้นใส่ใจวิพากษ์วิจารณ์ การสอนให้นักเรียนเกิดความกล้าในการแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่าน สามารถวิเคราะห์วินิจฉัยรายละเอียดต่าง ๆ และแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผลเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน โดยแสดงความคิดเห็นของตนประกอบได้อย่างกลมกลืน เรียกว่า รู้วิพากษ์วิจารณ์ การสอนในขั้นนี้ ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้กลวิธีการสนทนา ซักถามหรือใช้บทบาทสมมติ เช่น สมมติว่า ถ้านักเรียนเป็นตัวละครนั้น ๆ นักเรียนจะหาทางออกของปัญหาอย่างไร เหตุใดจึงเลือกทางออกเช่นนั้น แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่าน นับได้ว่าเป็นการสอนการวิจารณ์ในระดับหนึ่ง

6. ขั้นประสานกิจกรรม ครูผู้สอนรู้จักเลือกกิจกรรมต่าง ๆ ใช้ประกอบการเรียน การสอนวรรณคดีและวรรณกรรม จะช่วยทำให้การเรียนการสอนสนุกและน่าสนใจยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจและจำเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้นด้วย กิจกรรมในการสอนวรรณคดี เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติ กิจกรรมการแสดงละคร กิจกรรมขับร้องพ็อนรำ กิจกรรมวาดภาพ กิจกรรมค้นคว้า กิจกรรมทนายปัญหา

7. ขั้นสัมพันธ์เนื้อหา การเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมให้สัมพันธ์ เนื้อหาอื่น ๆ ทั้งในวิชาเดียวกันและต่างวิชา เช่น สอนให้สัมพันธ์กับราชาศัพท์ สอนให้สัมพันธ์กับหลักภาษา สอนให้สัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์

Daniels (2002) เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. นักเรียนเลือกเนื้อหาวรรณกรรมของตนเองเพื่อศึกษา
2. จับกลุ่มพูดคุยสาระสำคัญที่ได้จากการอ่าน
3. นักเรียนเขียนบันทึก ตั้งคำถาม หรือวาดภาพ เพื่อเป็นแนวทางการอภิปราย
4. อภิปรายเนื้อหาจากวรรณกรรมที่เตรียมไว้ โดยเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้สมาชิก สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ
5. สรุปความคิดที่ได้จากการอ่านภายในกลุ่ม
6. ประเมินผล เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในวรรณกรรม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2559) เสนอแนวทางให้ครูนำแผนการสอนที่ออกแบบให้เป็นมาตรฐานในการจัดการเรียนการสอน โดยสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม มีรายละเอียดดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน ครูใช้กิจกรรมหรือเทคนิคการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจในเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมที่สอน และเข้าใจประวัติของวรรณคดี โดยอาจใช้วิธีการเล่าประวัติความเป็นมาของเรื่อง ประวัติผู้แต่ง ลักษณะคำประพันธ์

2. ชี้นำการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจัดกระบวนการให้นักเรียนเรียนรู้ตามเนื้อเรื่อง ซึ่งใช้ระยะเวลาได้ตามความเหมาะสมตามขนาดความยาวของเนื้อเรื่องนั้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจต่อเนื้อเรื่อง กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นนี้ ได้แก่ การอภิปราย แปลคำศัพท์ยาก ระดมความคิด เมื่อสอนจบนักเรียนสรุปได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร

3. ชี้นำสรุปบทเรียน ครูใช้คำถามในการทดสอบความรู้นักเรียนในเนื้อหาที่ได้ศึกษา หรือให้นักเรียนบอกข้อคิด คุณค่าของเรื่อง รวมถึงแนวทางการนำข้อคิดที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า กิจกรรมที่สามารถนำมาจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมมีหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ การบรรยาย การอภิปราย กระบวนการกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การบูรณาการ ศูนย์การเรียนรู้ ใช้สื่อประกอบการสอน การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เป็นต้น

2.3 สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ล้วนแต่มีความสำคัญทั้งสิ้น โดยเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สื่อการเรียนการสอนจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นสิ่งเร้าที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการตอบสนอง อีกทั้งจะช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ตามที่ได้ตั้งไว้ โดยได้ข้อสรุปผลจากการค้นคว้าตามหัวข้อ ดังนี้

2.3.1 ความหมายของสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอน ตรงกับภาษาอังกฤษคำว่า Instructional Media ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้หลายท่าน เช่น

ยุทพงษ์ ไกรวรรณ (2541) ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้ว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่จะนำพาความรู้จากครูผู้สอนไปสู่ผู้เรียน เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้จะรวมถึงสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมา และสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติ

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2545) ได้ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้ว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง ตัวกลางหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือหรือช่องทางสำหรับการถ่ายทอดความรู้ของครูผู้สอนถึงผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายที่วางไว้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะนำพาความรู้จากครูผู้สอนไปยังผู้เรียน เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายของการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3.2 ความสำคัญของสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอนนั้นมีบทบาทและความสำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก เพราะมีประโยชน์ในการช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและเข้าใจมากยิ่งขึ้น ซึ่งพอจะสรุปความสำคัญของสื่อการเรียนการสอน ได้ดังนี้

กิดานันท์ มลิทอง (2543) อธิบายถึงความสำคัญของสื่อการเรียนการสอนที่สามารถใช้ประโยชน์ได้ทั้งกับผู้เรียนและผู้สอน ไว้ดังนี้

1. เป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนที่ย่างยากซับซ้อนได้ง่ายขึ้น ในระยะเวลาอันสั้น และสามารถช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว

2. สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดความสนุกไม่เบื่อหน่ายในการเรียน

3. การใช้สื่อจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน และเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียนนั้น

4. ช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์อันดีในระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองและกับผู้สอนด้วย

5. ช่วยแก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยจัดให้มีการใช้สื่อในการเรียนรู้รายบุคคล

6. สื่อจะช่วยแบ่งเบาภาระของผู้สอนในด้านการเตรียมเนื้อหา

7. เป็นการกระตุ้นให้ผู้สอนตื่นตัวอยู่เสมอในการเตรียม และผลิตการสอนตลอดจนคิดค้นเทคนิค วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การเรียนรู้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2545) อธิบายความสำคัญของสื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องช่วยในการสอน เมื่อนำสื่อมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน ทำให้ผู้สอนสอนเนื้อหาได้ตามวัตถุประสงค์ได้ง่ายขึ้น รวดเร็ว และถูกต้องมากขึ้น

2. เป็นเครื่องช่วยในการเรียนการสอนของผู้เรียน ผู้เรียนใช้สื่อเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ดีขึ้นจากประสบการณ์ที่มีความหมายในรูปแบบต่าง ๆ

3. เป็นเครื่องช่วยในการจัดการเกี่ยวกับการสอน สื่อการเรียนการสอนยังช่วยเปลี่ยนบทบาทของผู้สอนจากผู้บอกความรู้มาเป็นผู้จัดการและกำกับดูแลคอยชี้แนะให้กับผู้เรียน

4. เป็นเครื่องช่วยเพิ่มคุณภาพทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ สื่อการเรียนการสอนแก้ปัญหาเกี่ยวกับจำนวนผู้เรียนที่เพิ่มขึ้น เพราะผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ที่แตกต่างกัน

จะเห็นได้ว่า สื่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญต่อทั้งผู้เรียนและผู้สอน โดยที่ผู้สอนจะต้องมีหลักในการเลือกสื่อการสอน เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน และช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2.3.3 ประเภทของสื่อการเรียนการสอน

การใช้สื่อการเรียนการสอนมีหลากหลายชนิด ทั้งสื่อพื้นฐานแบบง่าย ๆ และสื่อประเภทเทคโนโลยีระดับสูง เพื่อเพิ่มศักยภาพของการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งได้มีผู้ให้แบ่งประเภทของสื่อการเรียนการสอนไว้หลายท่าน ดังนี้

กรมวิชาการ (2545) ได้แบ่งประเภทของสื่อการเรียนการสอน ไว้ดังนี้

1. สื่อสิ่งพิมพ์ หมายถึง สื่อที่ทำหน้าที่เก็บความรู้ในลักษณะของภาพและตัวอักษรในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือเรียน หนังสือค้นคว้า คู่มือ พจนานุกรม สารานุกรม ตำราเรียน รูปภาพ แผนภูมิ แผนที่ ป้ายนิเทศ แผ่นพับ โปสเตอร์ ฯลฯ

2. สื่อเทคโนโลยี หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ผลิตขึ้นเพื่อใช้ควบคู่กับเครื่องมือโสตทัศนวัสดุ หรือเครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยีใหม่ ๆ สื่อประเภทนี้ ได้แก่ โทรทัศน์ เครื่องฉายข้ามศีรษะ เครื่องบันทึกเสียง วิทยุทัศน์ สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อินเทอร์เน็ต ฯลฯ

3. สื่อประเภทวิธีการ หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูหรือนักเรียนจัดขึ้น ทั้งในและนอกห้องเรียน เช่น การสาธิต การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การจัดนิทรรศการ กิจกรรมเข้าค่ายคุณธรรม ฯลฯ

ยุพเรศ หอมยา (2542) ได้จำแนกประเภทของสื่อการเรียนการสอนออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1. สื่อประเภทวัสดุ (Materials or software) ได้แก่ สื่อเล็ก (Small software) ทำหน้าที่เก็บความรู้ในลักษณะของภาพ เสียง และอักษรในรูปแบบต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสามารถใช้เป็นแหล่งประสบการณ์หรือศึกษาอย่างแท้จริงและกว้างขวาง แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 วัสดุที่เสนอความรู้ได้จากตัวมันเอง ได้แก่ หนังสือเรียนหรือตำรา ของจริง รูปภาพ แผนภูมิ วัสดุ ป้ายนิเทศ เป็นต้น

1.2 วัสดุที่อาศัยสื่อประเภทเครื่องกลไก (Hardware) เป็นตัวนำเสนอความรู้ ได้แก่ फिल्मภาพยนตร์ แผ่นสไลด์ เส้นเทปบันทึกเสียง รายการวิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น

2. สื่อประเภทเครื่องมือ หรือโสตทัศนอุปกรณ์ (Devices or hardware) ได้แก่ สื่อใหญ่ (Big media) ที่เป็นตัวกลางหรือทางผ่านของความรู้ที่จะถ่ายทอดไปยังผู้เรียน สื่อประเภทนี้ตัวของมันเองแทบจะไม่เกี่ยวข้องต่อการสื่อความหมาย ถ้าไม่มีความรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ที่ป้อนผ่านเครื่องกลไก

เหล่านี้ ดังนั้นสื่อประเภทนี้จึงจำเป็นต้องอาศัยสื่อประเภทวัสดุ (Software) บางชนิดเป็นแหล่งความรู้ให้มันส่งผ่าน เช่น เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องรับวิทยุ เครื่องรับโทรทัศน์ เป็นต้น

3. สื่อประเภทเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ (Techniques or methods) ตัวกลางในขบวนการเรียนรู้ ไม่จำเป็นต้องให้แต่วัสดุหรือเครื่องมือเท่านั้น บางครั้งจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคและกลวิธีต่าง ๆ ควบคู่กันไป โดยเน้นหรือย้ำที่เทคนิคและวิธีการ ได้แก่ ประสบการณ์ต่าง ๆ เช่น การสาธิต การแสดงบทบาท การแสดงละคร การศึกษานอกสถานที่ ตลอดจนเทคนิคการนำเสนอบทเรียนด้วยสื่อประสมประเภทวัสดุและเครื่องมือ เป็นต้น

จากข้างต้น พอกล่าวสรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอน สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. สื่อที่เป็นวัสดุ เช่น หนังสือ ภาพ แผนภูมิ ขาว ฯลฯ
2. สื่อที่เป็นอุปกรณ์ เช่น เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องบันทึกเสียง ฯลฯ
3. วิธีการและกระบวนการ เช่น การสาธิต การแสดงละคร ฯลฯ

2.3.4 สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่นิยมใช้กันอยู่ทั่ว ๆ ไป มีหลากหลายประเภท สิริพัทธ์ เจริญโรจน์ (2540) ได้กล่าวถึงลักษณะและวิธีการใช้สื่อการเรียนการสอนไว้พอสังเขป ดังนี้

1. ของจริง เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ให้ประสบการณ์ตรง เช่น สอนเขียนจดหมายโดยนำจดหมายมาเป็นสื่อประกอบการอธิบาย วิธีการใช้สื่อประเภทของจริงนี้ นอกจากจะใช้วิธีการอธิบายแล้ว ครูควรจัดเวลาให้ผู้เรียนได้สัมผัสของจริงเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น
2. บัตรคำ เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ฝึกทักษะด้านการอ่าน การเขียนได้ดี และเป็นสื่อที่ครูนิยมใช้มาก เพราะใช้ประกอบการเรียนการสอนได้หลายลักษณะ เช่น สอนคัดลายมือ สอนคำใหม่ สอนอ่านออกเสียง สอนแต่งประโยค สอนการแต่งคำคล้องจอง หรือเล่นเกมเสริมทักษะต่าง ๆ
3. บัตรข้อความหรือแถบประโยค ทำด้วยกระดาษประเภทเดียวกับบัตรคำ ความยาวไม่จำกัด แล้วแต่ประโยคหรือข้อความที่เขียนใส่ อาจใช้เขียนคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม ใช้เล่นเกมต่อรูปประโยค หรือเล่นเกมแจกลูกได้
4. ภาพการ์ตูน อาจวาดภาพการ์ตูนใช้เอง หรือหามาจากสื่อต่าง ๆ ก็ได้ โดยครูสามารถนำมาใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย เช่น ใช้นำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้การ์ตูนสนทนาเรื่องที่กำลังจะสอน ใช้ภาพการ์ตูนประกอบการเล่านิทาน หรือใช้สอนเรื่องราวโดยให้ดูภาพแล้วเขียนข้อความใส่บทสนทนาที่สอดคล้องกับภาพที่ให้
5. ป้ายนิเทศ คือการจัดบอร์ดภายในหรือภายนอกห้องเรียน ซึ่งมักใช้แสดงตัวอย่างเรื่องราวที่น่าสนใจ หรือใช้สรุปบทเรียน เช่น เมื่อเรียนวรรณคดีไทยจบสักเรื่อง ครูก็นำเรื่องราว

ทั้งหมดมาสรุปเอาแต่สาระสำคัญมาจัดลงป้ายนิเทศ บางครั้งครูอาจใช้ป้ายนิเทศมาสอนทักษะการเขียนโดยให้ผู้เรียนร่วมเขียนข้อความติดป้ายนิเทศก็ได้

6. นิทรรศการ คือการจัดแสดงต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับบทเรียนด้วยการสาธิต การจัดป้ายนิเทศ หรือนำสิ่งอื่น ๆ มาแสดงเพื่อให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน เช่น นิทรรศการวันสุนทรภู่ นิทรรศการบทร้อยกรอง

7. การแสดงละคร การแสดงบทบาทสมมติ หรือการสร้างสถานการณ์สมมติ เป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทการแสดงที่ช่วยฝึกผู้เรียนให้เป็นคนกล้าแสดงออก ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น และฝึกทักษะการจำด้วย การแสดงต่าง ๆ เหล่านี้ครูสามารถนำมาใช้ในการสรุปบทเรียนที่เป็นเรื่องราวหรือวรรณคดีได้ ใช้อธิบายความหมายของคำที่เป็นนามธรรม เช่น ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่ออธิบายความหมายของสำนวนไทย หรือใช้อธิบายคำกริยาต่าง ๆ

8. เกม เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนลงมือกระทำด้วยการเล่นหรือการแข่งขัน ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการสอนภาษาไทย โดยเฉพาะเด็กเล็ก ๆ ที่ไม่ชอบอยู่นิ่งเฉย ลักษณะเช่นนี้ควรนำมาใช้ประโยชน์ เช่น แข่งจับคู่คำกับความหมาย แข่งขันกันแต่งประโยคจากคำที่ครูเตรียมให้ แข่งขันกันเรียงประโยคให้เป็นเรื่องราว

9. เพลง เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน และเป็นการปูพื้นฐานด้านการแต่งบทร้อยกรองให้แก่เด็กด้วย ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำบทเรียนได้ง่าย ควรให้ผู้เรียนแสดงท่าทางประกอบเพลงด้วยเพื่อความผ่อนคลายจากการเรียน เนื้อเพลงนอกจากครูจะค้นคว้ามาแล้ว ครูอาจหัดแต่งเพลงเองบ้างก็ได้โดยใช้ทำนองง่าย ๆ ที่ผู้เรียนคุ้นเคยมาใส่เนื้อร้องที่เกี่ยวกับบทเรียนลงไปได้ อีกทั้งครูผู้สอนสามารถใช้เพลงประกอบการสอนได้ทุกขั้นตอนในการสอนอีกด้วย

10. บทร้อยกรอง เป็นสื่อการเรียนการสอนที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จัดเตรียมไว้บ้างแล้ว ครูสามารถใช้บทร้อยกรองสอนทักษะทางภาษาได้หลายอย่าง เช่น ให้ฟังบทร้อยกรองแล้วสรุปใจความสำคัญ ฝึกพูดวิจารณ์การเขียนบทร้อยกรอง ให้ผู้เรียนฝึกอ่านทำนองเสนาะ หรือให้ฝึกแต่งบทร้อยกรอง

11. บทเรียนสำเร็จรูป เป็นสื่อที่ผู้เรียนต้องเรียนด้วยตนเอง โดยครูจัดทำขึ้นเพื่อใช้สอนเรื่องใดเรื่องหนึ่งของบทเรียน บทเรียนชนิดนี้ ประกอบด้วย คำชี้แจง เนื้อหา คำถาม คำเฉลยหรือคำอธิบาย ผู้เรียนจะต้องอ่านหรือเรียนด้วยตนเอง โดยอ่านเนื้อเรื่องไปตอบคำถามไป พร้อมกับตรวจคำตอบเอง เมื่ออ่านจบก็เรียนจบเรื่องพอดี

12. มัลติมีเดีย เป็นสื่อที่พัฒนาทางเทคโนโลยีจากคอมพิวเตอร์อีกรูปแบบหนึ่งที่มีทั้งภาพ เสียง และคำบรรยาย เพื่อมุ่งให้เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้เป็นสำคัญ

สรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอน มีมากมายหลายรูปแบบ แต่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงในเรื่องต่าง ๆ ถึงการเลือกสื่อมาใช้ให้เหมาะสมมากที่สุด เช่น ผู้เรียน บทเรียน สิ่งอำนวยความสะดวกของโรงเรียน

ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อให้การเลือกนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้ จะได้ประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด และเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ได้ประโยชน์ทั้งต่อตัวผู้เรียนและผู้สอนมากกว่าที่จะเป็นการสร้างภาระขึ้นมา

2.4 การวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย

การวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์ของการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งถือเป็นขั้นตอนสำคัญหนึ่งในการเรียนรู้ โดยได้ ข้อสรุปผลจากการค้นคว้าตามหัวข้อ ดังนี้

2.4.1 ความหมายของการวัดและประเมินผล

นักวิชาการหลายท่านได้อธิบายความหมายของการวัดและประเมินผลไว้ดังนี้

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2543) ได้นิยามว่าการวัดและประเมินผลเป็น กระบวนการเชิงปริมาณในการกำหนดค่าเป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะของสิ่งที วัดโดยอาศัยกฎเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

สมนึก ภัททิยธนี (2545) ได้ให้ความหมายของการวัดและประเมินผลไว้ว่า เป็น กระบวนการหาปริมาณความสามารถเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการ อันสืบเนื่องจากการเรียนการสอน โดยใช้ เครื่องมือทางการศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่งมาวัด ผลจากการวัดออกเป็นจำนวน หรือสัญลักษณ์ หรือข้อมูล

ศิริชัย กาญจนวาสิ (2552) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการ กำหนดตัวเลขให้แก่สิ่งต่าง ๆ ตามกฎเกณฑ์ การวัดจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ 1) จุดมุ่งหมายของการวัดต้องชัดเจน 2) เครื่องมือที่ใช้วัดต้องมีหน่วยในการวัดและมาตราเปรียบเทียบ ระหว่างหน่วย และ 3) การแปลผลและการนำไปใช้

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการกำหนดตัวเลขให้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่ได้แสดงออกในการทดสอบตามเกณฑ์ที่กำหนด หรือเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อที่จะได้ รวบรวมผลทั้งหมดไปพิจารณาตัดสินใจ

2.4.2 จุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการวัดและ ประเมินผลว่าต้องอยู่บนจุดมุ่งหมายสำคัญ 2 ประการ ดังนี้

1. การวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียนในระหว่างเรียนและผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำมาส่งเสริมหรือ ปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอน สิ่งสำคัญที่สุดในการประเมินเพื่อพัฒนา คือ ผู้สอนควรให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนในลักษณะคำแนะนำที่เชื่อมโยงความรู้ เดิมกับความรู้ใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนได้ขยายความรู้ของตน แก้ไขความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนสามารถ ตั้งเป้าหมายและพัฒนาตนเองได้

2. การวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน เป็นการประเมินสรุปผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งมีหลายระดับ ได้แก่ เมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้ จบรายวิชาเพื่อตัดสินผลการเรียน หรือให้ระดับผลการเรียน รับรองความรู้ความสามารถของผู้เรียนว่าผ่านรายวิชาหรือไม่ การประเมินผลในรูปแบบนี้ต้องประเมินโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ความสามารถด้วยวิธีการที่หลากหลาย และตัดสินผลการประเมินบนพื้นฐานของเกณฑ์การปฏิบัติ

สมจิต จันทร์ฉาย (2557) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผลว่า เพื่อนำผลการประเมินไปปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้สอนทราบจุดอ่อนจุดแข็งของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และสามารถนำไปใช้วางแผนแก้ไขปัญหาผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม เพื่อนำผลไปปรับปรุงหลักสูตร และประสิทธิภาพของผู้สอน

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผลนั้นเพื่อจะได้ทราบระดับความรู้ของผู้เรียน รวมถึงจุดอ่อนจุดแข็งของผู้เรียน แล้วนำผลการประเมินไปปรับปรุง พัฒนา ทั้งผู้เรียนและผู้สอน ตลอดจนการจัดกระบวนการเรียนรู้และหลักสูตร

2.4.3 ประเภทของการวัดและประเมินผล

นักวิชาการได้จำแนกประเภทของการวัดผลดังนี้

ศิริชัย กาญจนวาสี (2552) จำแนกตามคุณลักษณะของสิ่งที่วัด ดังนี้

1. การวัดทางกายภาพ (Physical Measurement) เป็นการวัดคุณลักษณะที่เป็นรูปธรรมสัมผัสหรือจับต้องได้ โดยใช้เครื่องมือการวัดที่มีมาตรฐานให้ผลการวัดที่น่าเชื่อถือได้ อาทิ ความยาว ความสูง น้ำหนัก เป็นต้น

2. การวัดทางจิตวิทยา (Psychological Measurement) เป็นการวัดคุณลักษณะทางจิตวิทยาและการศึกษา ที่เป็นลักษณะภายในที่ไม่สามารถวัดได้โดยตรง อาทิ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สมรรถภาพของสมองเจตคติ ค่านิยม หรือบุคลิกภาพ เป็นต้น ดังนั้นในการวัดลักษณะนี้จึงเป็นการวัดทางอ้อมที่ใช้แนวคิดเชิงสมมติที่แสดงออกในรูปของทฤษฎีการวัดทฤษฎีการทดสอบที่จะนำมาช่วยอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะภายในที่ต้องการวัดกับพฤติกรรมที่แสดงออกที่จำแนกการวัดทางจิตวิทยาเพื่อตอบคำถาม 2 คำถามคือ 1) ใครจะสามารถทำอะไรได้บ้าง และ 2) ใครจะทำอะไรต่อไปอย่างไร

พวงเล็ก อุตรระ (2539) แบ่งประเภทของการวัดและการประเมินผลไว้ 3 ประเภทคือ

1. การวัดและประเมินผลก่อนเรียน เป็นการวัดและประเมินเพื่อศึกษาพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนก่อนที่จะเรียนรายวิชานั้น ๆ หรือบทเรียนใหม่ เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนมีความสามารถเพียงพอที่จะศึกษารายวิชาหรือบทเรียนใหม่เพียงใด แล้วนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมต่อไป

2. การวัดและประเมินผลระหว่างเรียน เป็นการวัดและประเมินที่ทำต่อเนื่อง ควบคู่ไปกับการสอน สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การตรวจแบบฝึกหัด อภิปราย รายงาน ผู้สอนควรประเมิน หลาย ๆ ครั้ง เพื่อดูว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ หากยังไม่บรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ผู้สอน ควรจัดซ่อมเสริมเพิ่มเติม

3. การวัดและประเมินผลปลายภาคเรียน เป็นการวัดและประเมินผลรวมเพื่อ ตรวจสอบว่าผู้เรียนมีผลการเรียนตลอดทั้งภาคเรียนเป็นอย่างไร ซึ่งต้องวัดให้ครอบคลุมจุดประสงค์สำคัญที่ ผู้สอนตั้งไว้ในรายวิชานั้น

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553) กำหนดการวัดและประเมินผลเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ดังนี้

1. การวัดและประเมินผลก่อนเรียน เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อตรวจสอบ ความรู้ ทักษะ กระบวนการ รวมทั้งความพร้อมในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน ด้วยวิธีการที่เหมาะสม เพื่อให้ ผู้เรียนทุกคนมีความพร้อม และสามารถนำไปจัดวางแผนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน รายบุคคล รายกลุ่มหรือรายห้องเรียน แต่จะไม่นำผลการประเมินนี้ไปใช้พิจารณาตัดสินผลการเรียน

2. การวัดและประเมินผลระหว่างเรียน เป็นการวัดและประเมินระหว่างการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้หรือหน่วยการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าในการ เรียนรู้ของผู้เรียนตามตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้ ผู้สอนสามารถนำไปแก้ไข ปรับปรุง กระบวนการ จัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน

3. การวัดและประเมินผลหลังเรียน เป็นการวัดและประเมินว่าผู้เรียนบรรลุตาม มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดหรือไม่เมื่อสิ้นสุดปลายภาคหรือปลายปี เมื่อนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับ ผลการประเมินก่อนเรียนจะทำให้ผู้สอนสามารถประเมินศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนและประสิทธิภาพ ในการสอนของผู้สอน

กล่าวโดยสรุป การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้ มี 3 ประเภท การ ประเมินผลก่อนเรียนเพื่อตรวจสอบระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน การประเมินผลระหว่างเรียนเพื่อ ติดตามพัฒนาการเรียนรู้อของผู้เรียน สะท้อนการเรียนรู้ว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในบทเรียน หรือไม่ และการประเมินผลหลังเรียนซึ่งเป็นการประเมินผลปลายภาคเรียน เพื่อให้ทราบศักยภาพการเรียนรู้ และประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนด้วย

2.4.4 การวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย

สิริพัชร เจษฎาภิโรจน์ (2540) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย ไว้ดังนี้

1. ความรู้ ความสามารถด้านสติปัญญาของผู้เรียน

1.1 ความรู้ในเนื้อหาวิชาที่เรียน

1.2 ความรู้ในเชิงการใช้ภาษาไทย เป็นเครื่องมือสื่อความหมายได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนรู้ของถ้อยคำ ความรู้เชิงวรรณคดี และหลักเกณฑ์ทางภาษา

2. ทักษะ คือ วัดความชำนาญ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

3. เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาไทย

3.1 ความนิยมในการใช้ภาษา

3.2 ความภาคภูมิใจในภาษา

3.3 ความชื่นชมในรสไพเราะของถ้อยคำ

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553) กล่าวถึงวิธีการวัดและประเมินผลในรูปแบบต่าง ๆ ที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้ได้ในวิชาภาษาไทย ไว้ดังนี้

1. การสังเกตพฤติกรรม เป็นการเก็บข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนในชั้น โดยใช้เครื่องมือ เช่น แบบตรวจสอบรายการ สมุดจดบันทึก เพื่อประเมินผู้เรียนตามตัวชี้วัด และควรสังเกตหลายครั้ง หลายสถานการณ์ หลายช่วงเวลา เพื่อให้เกิดความยุติธรรม

2. การสอบปากเปล่า เป็นการเก็บข้อมูลโดยให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ความเข้าใจด้วยการพูด ผู้สอนและผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กันโดยตรง สามารถอภิปรายโต้แย้ง ขยายความ ปรับแก้ไขความคิดกันได้

3. การพูดคุย เป็นการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เป็นกลุ่มหรือรายบุคคลก็ได้ เพื่อติดตามตรวจสอบว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพียงใด

4. การใช้คำถาม ผู้สอนควรใช้คำถามที่ท้าทายเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจและเรียนรู้ให้ลึกซึ้ง

5. การเขียนสะท้อนการเรียนรู้ เป็นการประเมินที่ให้ผู้เรียนเขียนตอบกระทู้ หรือคำถามของผู้สอน การเขียนสะท้อนการเรียนรู้จะทำให้ผู้สอนทราบความก้าวหน้าในผลการเรียนรู้ และใช้เป็นเครื่องมือประเมินพัฒนาการด้านทักษะการเขียนได้ด้วย

6. การประเมินการปฏิบัติ เป็นการประเมินงานหรือกิจกรรมที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อให้ทราบถึงผลการพัฒนาของผู้เรียน ผู้สอนต้องเตรียมภาระงานหรือกิจกรรม และเกณฑ์การให้คะแนน

7. การประเมินด้วยแฟ้มสะสมผลงาน โดยจะเก็บรวบรวมชิ้นงานของผู้เรียน เพื่อสะท้อนความก้าวหน้าและความสำเร็จของผู้เรียน

8. การวัดและประเมินผลด้วยแบบทดสอบ เป็นการประเมินด้านการรับรู้ข้อเท็จจริง ผู้สอนควรเลือกใช้แบบทดสอบที่มีคุณภาพ มีความเที่ยงตรง และเชื่อมั่นได้

9. การประเมินด้านความรู้สึกรู้สึกนึกคิด เป็นการประเมินคุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะ และเจตคติที่ควรปลูกฝังในการจัดการเรียนรู้ ควรใช้การสังเกตพฤติกรรมเป็นหลัก และทำอย่างต่อเนื่อง โดยมีการบันทึกผลการสังเกตด้วย เช่น แบบตรวจสอบรายการ แบบบันทึกพฤติกรรม

10. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการประเมินเพื่อให้ผู้สอนได้ทราบความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน จึงควรใช้การประเมินการปฏิบัติร่วมกับการประเมินด้วยวิธีการอื่น

11. การประเมินตนเองของผู้เรียน เป็นวิธีที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ โดยใช้เครื่องมือได้อย่างหลากหลายรูปแบบ เช่น การอภิปราย การเขียนสะท้อนผลงาน การใช้แบบสำรวจ การพูดคุยกับครูผู้สอน

12. การประเมินโดยเพื่อน ต้องสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่สนับสนุนจึงจะเป็นการประเมินที่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ผู้เรียนต้องรู้สึกผ่อนคลาย เชื่อใจกัน และไม่อคติ

กล่าวสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การปฏิบัติจริง การใช้แบบทดสอบ การใช้คำถาม ฯลฯ ทั้งนี้ครูผู้สอนควรเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสมกับบริบทของตนเอง เพื่อให้การวัดและประเมินผลเกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่สังเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการสอนและงานวิจัยที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเรื่องที่ศึกษา รวม 3 เรื่อง ดังนี้

อมรชัย คหกิจโกศล (2560) สังเคราะห์งานวิจัยที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2539-2556 จำนวน 93 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยและแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่มีการศึกษามากที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ร้อยละ 39.52 รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย ร้อยละ 32.54 ส่วนเนื้อหาที่ทาวิจัยมากที่สุดในการสอนสาระที่ 1 การอ่าน คือ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ร้อยละ 18.62 รองลงมาคือ การอ่านจับใจความสำคัญ ร้อยละ 35.29 สาระที่ 2 การเขียน คือ การเขียนสะกดคำ ร้อยละ 36.84 รองลงมาคือ การเขียนความเรียง ร้อยละ 31.58 สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด คือ การฟังอย่างมีวิจารณญาณ ร้อยละ 75.00 รองลงมาคือ การดูอย่างมีวิจารณญาณ ร้อยละ 25.00 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย คือ คำในภาษาไทย ร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ

หลักการใช้ภาษา ร้อยละ 28.57 สารที่ 5 พรรณคดีและวรรณกรรม คือ วรรณกรรมท้องถิ่น ร้อยละ 57.90 รองลงมาคือ วรรณคดี ร้อยละ 36.84

อภิรักษ์ อนุชานัน, วรรณมา บัวเกิด, ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ และสุวรรณี ยะหะการ (2561) เล่าถึงงานวิจัยที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2538-2556 จำนวน 157 เรื่อง เป็นวิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน วิชาเอกภาษาไทย สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบสังเกตการณ์งานวิจัย และแนวการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัย พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงทดลอง สมมติฐานการวิจัยเป็นแบบมีทิศทาง การออกแบบงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นแบบ one – group pretest – posttest design จำนวนตัวแปรตามส่วนใหญ่มี 2 ตัวแปร เครื่องมือการวิจัยส่วนใหญ่เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบทดสอบตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงโดยใช้วิธี KR – 20 ความตรงของแบบทดสอบที่ใช้มากที่สุด คือ การวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา วัดอุปสรรคการวิจัยส่วนใหญ่เป็นการเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการทดลอง สถิติที่ใช้สำหรับการวิจัยเชิงทดลองมากที่สุดเป็นแบบ t-test dependent งานวิจัยในกลุ่มวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาด้านสื่อวัตกรรมการเรียนรู้ออนไลน์มากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการสอน ส่วนการศึกษาค้นคว้าอิสระส่วนใหญ่เป็นด้านสื่อวัตกรรมการเรียนรู้ออนไลน์มากที่สุด

เนตรนภา อินยะ (2561) สังเคราะห์วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2558 จำนวน 102 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบประเมินคุณภาพงานวิจัยและแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะวิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ปีที่จัดทำมากที่สุด คือ พ.ศ. 2554 ร้อยละ 22.56 ส่วนมากศึกษาวิทยานิพนธ์ ร้อยละ 76.47 มีสมมติฐานแบบทางเดียว ร้อยละ 50.00 รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ร้อยละ 63.73 แบบแผนการวิจัยศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง ร้อยละ 88.78 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม ร้อยละ 95.10 การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้การเลือกแบบเจาะจง ร้อยละ 69.61 ส่วนใหญ่ศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 46.08 ตัวแปรต้นส่วนใหญ่ คือ รูปแบบการเรียนการสอน ร้อยละ 59.00 ตัวแปรตามส่วนใหญ่ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 74.42 เนื้อหาในสาระการเรียนรู้ที่ศึกษาพบว่า สารที่ 1 การอ่าน มีผู้ศึกษา มากที่สุด ร้อยละ 15.69 รองลงมาคือ สารที่ 2 การเขียน ร้อยละ 13.37 สารที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ร้อยละ 12.75 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่คือ แบบทดสอบ ร้อยละ 61.15 ส่วนผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่มีการศึกษามากที่สุด คือ ส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย เนื้อหาที่ทำวิจัยมากที่สุดจำแนกตามสาระ พบว่า สารที่ 1 การอ่าน ส่วนใหญ่คือ การอ่านเชิงวิเคราะห์ สารที่ 2 การเขียน ส่วนใหญ่คือ การเขียนสะกดคำและการเขียนเรียงความ สารที่ 3 การฟัง

การดู และการพูด ส่วนใหญ่คือ การฟังเพื่อสรุปความ สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ส่วนใหญ่คือ คำในภาษาไทย และ สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ส่วนใหญ่คือ วรรณกรรมท้องถิ่น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จัดหมวดหมู่ประเด็นข้อค้นพบที่ได้จากผลงานวิจัยแต่ละเรื่อง และเขียนบรรยายสรุปผลการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2564 จำนวน 102 เรื่อง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ฉบับ ได้แก่ แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

2.1 แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยมีเกณฑ์การพิจารณาตัดสินคุณภาพงานวิจัย ดังนี้

5 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับดีเยี่ยม

4 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับ
ดีมาก

3 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับ
ดี

2 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับ
พอใช้

1 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับ
ปรับปรุง

จากนั้นผู้วิจัยรวบรวมคะแนนทั้งหมด 100 คะแนน คิดเป็นค่าร้อยละ และ
พิจารณาจำแนกคุณภาพงานวิจัย ดังนี้

เกณฑ์คุณภาพ

ดีเยี่ยม ได้คะแนนในช่วงร้อยละ 81 – 100 คะแนน

ดีมาก ได้คะแนนในช่วงร้อยละ 61 – 80 คะแนน

ดี ได้คะแนนในช่วงร้อยละ 41 – 60 คะแนน

พอใช้ ได้คะแนนในช่วงร้อยละ 21 – 40 คะแนน

ปรับปรุง ได้คะแนนในช่วงร้อยละ 1 - 20 คะแนน

ซึ่งเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ครั้งนี้ ใช้ระดับคุณภาพดีเยี่ยม

แบบประเมินคุณภาพงานวิจัยปรากฏในภาคผนวก ก

2.1.2 นำแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความ
ครอบคลุมและความชัดเจนของเครื่องมือ

2.1.3 นำแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยไปใช้ในการคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพมา
สังเคราะห์

2.2 แบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

2.2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย เป็น
แนวทางในการสร้างแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

2.2.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัยโดยดัดแปลงจากงานวิจัยของ
เนตรนภา อินยะ (2561) โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย ชื่องานวิจัย ปีที่พิมพ์
เผยแพร่

ตอนที่ 2 ระเบียบวิธีวิจัย ประกอบด้วย ประเภทของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย
รูปแบบ การวิจัย แบบแผนการวิจัย จำนวนกลุ่มตัวอย่าง การได้มาของกลุ่มตัวอย่าง ระดับการศึกษาของ

กลุ่มตัวอย่าง สารระเหยที่เรียนรู้ ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจสอบคุณภาพ เครื่องมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 3 ผลการวิจัย ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการวิจัย ผลของการวิจัย แบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัยปรากฏในภาคผนวก ข

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยสำรวจรายชื่อ วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2564

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลวิทยานิพนธ์ จากคลังปัญญาจุฬาฯ The Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

3.3 คัดเลือกงานวิจัยที่รวบรวมได้โดยใช้แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ได้งานวิจัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 102 เรื่อง ตรงตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนี้

3.3.1 เป็นวิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ฉบับเต็มจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระหว่างปี พ.ศ.2545 - 2564

3.3.2 ทำการบันทึกข้อมูลงานวิจัยที่เก็บรวบรวม โดยใช้แบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

3.3.3 นำผลที่ได้จากการบันทึกข้อมูล มาวิเคราะห์ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการใน 2 ลักษณะ คือ

4.1 ข้อมูลจากแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย ตอนที่ 1 และ ตอนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และร้อยละ

4.2 ข้อมูลเกี่ยวจากแบบสรูปคุณลักษณะของงานวิจัย ตอนที่ 3 ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับผลการวิจัย ใช้สังเคราะห์เชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และสรูปประเด็นหลักของงานวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2564 จำนวน 102 เรื่อง ที่พิมพ์เผยแพร่ในคลังปัญญาจุฬาฯ The Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) ด้วยวิธีการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยมีความมุ่งหมายเพื่อ ศึกษา รวบรวม วิเคราะห์ ข้อมูลที่เป็นคุณลักษณะของงานวิจัยและสังเคราะห์สาระสำคัญของผลการวิจัย เสนอผลการสังเคราะห์งานวิจัยออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัย

ตอนที่ 2 ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย

ซึ่งแต่ละตอน มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัย

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของปีที่พิมพ์เผยแพร่งานวิจัย

ปีที่พิมพ์เผยแพร่	จำนวน	ร้อยละ
พ.ศ. 2545	5	4.90
พ.ศ. 2546	1	0.98
พ.ศ. 2547	5	4.90
พ.ศ. 2548	2	1.96
พ.ศ. 2549	3	2.95
พ.ศ. 2550	6	5.88
พ.ศ. 2551	7	6.86
พ.ศ. 2552	2	1.96
พ.ศ. 2553	8	7.84
พ.ศ. 2554	3	2.95
พ.ศ. 2555	9	8.82

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปีที่พิมพ์เผยแพร่	จำนวน	ร้อยละ
พ.ศ. 2556	3	2.95
พ.ศ. 2557	6	5.88
พ.ศ. 2558	4	3.92
พ.ศ. 2559	16	15.69
พ.ศ. 2560	6	5.88
พ.ศ. 2561	4	3.92
พ.ศ. 2562	6	5.88
พ.ศ. 2563	2	1.96
พ.ศ. 2564	4	3.92
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ปีที่มีจำนวนงานวิจัยพิมพ์เผยแพร่มากที่สุด คือ พ.ศ. 2559 มีจำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.69 รองลงมาคือ พ.ศ. 2555 จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.82 และปีที่มีจำนวนงานวิจัยพิมพ์เผยแพร่น้อยที่สุด คือ พ.ศ. 2546 มีจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.98

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของประเภทของการวิจัย

ประเภทของการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
วิทยานิพนธ์	97	95.10
การศึกษาค้นคว้าอิสระ	5	4.90
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ประเภทของงานวิจัยส่วนใหญ่ เป็นงานวิทยานิพนธ์ มีจำนวน 97 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 95.10 รองลงมาคือ งานวิจัยประเภทการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.90

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของเนื้อหาตามขอบข่ายของงานวิจัยแยกตามสาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	จำนวน	ร้อยละ
สาระเดียว	79	77.45
สาระที่ 1 การอ่าน	45	44.12
สาระที่ 2 การเขียน	16	15.69
สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด	4	3.92
สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา	6	5.88
สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	8	7.84
มากกว่า 1 สาระ	23	22.55
ทุกกลุ่มสาระ	8	7.84
สาระที่ 1 และ 2	5	4.91
สาระที่ 1 และ 3	1	0.98
สาระที่ 1 และ 5	8	7.84
สาระที่ 1 , 2 และ 5	1	0.98
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่า เนื้อหาตามขอบข่ายของงานวิจัยแยกตามสาระการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยศึกษาหากจำแนกออกเป็นกลุ่มสาระเดียว และมากกว่า 1 กลุ่มสาระ พบว่า ส่วนใหญ่ คือ กลุ่มสาระเดียว จำนวน 79 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 77.45 ส่วนการวิจัยแบบมากกว่า 1 สาระ มีจำนวน 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.55

หากพิจารณาในกลุ่มสาระเดียวแล้วพบว่า ส่วนใหญ่ศึกษาใน สาระที่ 1 การอ่าน มีจำนวน 45 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.12 รองลงมาคือ สาระที่ 2 การเขียน จำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.69 สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.84 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.88 และสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.92

นอกจากนั้นงานวิจัยที่ศึกษาทุกกลุ่มสาระ มีจำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.84 งานวิจัยที่ศึกษาสาระที่ 1 การอ่าน และสาระที่ 2 การเขียน จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.91 งานวิจัยที่ศึกษาสาระที่ 1 การอ่าน และสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.98 งานวิจัยที่ศึกษาสาระที่ 1 การอ่าน และสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.84 และ

งานวิจัยที่ศึกษาระดับที่ 1 การอ่าน สารที่ 2 การเขียน และสารที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.98

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของแนวการสอนแยกตามสาขาวิชา

แนวการสอน	จำนวน	ร้อยละ
การสอนภาษาไทย	34	33.33
บูรณาการ	6	5.88
แผนภาพความคิด	3	2.95
ใช้สื่อ	2	1.96
เทคนิคการท่องจำ	1	0.98
กระบวนการกลุ่ม	1	0.98
สแกนแอนดร์น	1	0.98
สตอรีไลน์	1	0.98
4MAT	1	0.98
กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ	1	0.98
การเรียนรู้การสอนแบบตกผลึก	1	0.98
หมวก 6 ใบ	1	0.98
ทฤษฎีการตอบสนอง	1	0.98
การเรียนรู้การสอนด้วยวิธีวิจัย	1	0.98
รูปแบบการเรียนรู้คำศัพท์	1	0.98
แนวคิดอรรถฐาน	1	0.98
7E	1	0.98
อาร์อีเอพี	1	0.98
จิกซอว์	1	0.98
กลวิธีมีลติพาร์ท	1	0.98
รูปแบบเหตุและผล	1	0.98
SQP2RS	1	0.98
เบรนทาร์เก็ต	1	0.98
กระบวนการ 5 ขั้น	1	0.98
กลวิธีรีดเดอร์ส	1	0.98
โมเดลกราฟฟิติ	1	0.98

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

แนวการสอน	จำนวน	ร้อยละ
หลักสูตรและการสอน	17	16.66
บูรณาการ	9	8.82
ใช้สื่อ	2	1.96
ทฤษฎีสหบท	2	1.96
ทฤษฎีการตอบสนอง	1	0.98
ข้อมูลย้อนกลับ	1	0.98
วงจรสะท้อนคิดของกิบส์	1	0.98
กระบวนการกระจำงค่านิยม	1	0.98
เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา	10	9.80
บูรณาการ	4	3.92
ใช้สื่อ	2	1.96
มายด์ทูล	1	0.98
กระบวนการสืบสอบ	1	0.98
ภาระงานเป็นฐาน	1	0.98
PWIM	1	0.98
การวัดและประเมินผลการศึกษา	7	6.86
ใช้สื่อ	4	3.92
ประเมินตนเอง	1	0.98
ข้อมูลย้อนกลับ	1	0.98
โมเดลฟิวชัน	1	0.98
วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา	7	6.86
บูรณาการ	2	1.96
ใช้สื่อ	2	1.96
วิจัยก่อรูป	1	0.98
เทคนิคการคิดออกเสียง	1	0.98
การเขียนด้วยวิธีสแกฟโฟลด์	1	0.98
การศึกษาปฐมวัย	7	6.86
บูรณาการ	5	4.90
หนังสือชุดการอ่าน	1	0.98
ใช้สื่อ	1	0.98

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

แนวการสอน	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	20	19.62
บูรณาการ	6	5.88
ใช้สมองเป็นฐาน	3	2.95
ใช้สื่อ	2	1.96
ใช้คำถาม	2	1.96
แผนภาพความคิด	1	0.98
สตอรีไลน์	1	0.98
โปรแกรมส่งเสริมการอ่าน	1	0.98
แนวกระบวนการคิดอย่างมี	1	0.98
วิจารณ์ญาณ		
โพรบลิอิก	1	0.98
เพื่อนต่างระดับชั้น	1	0.98
ทฤษฎีสามสร	1	0.98
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่า เนื้อหาตามขอบข่ายของงานวิจัยแยกตามแนวการสอนที่ผู้วิจัยศึกษา พบว่า สาขาการสอนภาษาไทย ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 5.88 รองลงมา คือ การใช้แผนภาพความคิด มีจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.95 สาขาหลักสูตรและการสอน ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 8.82 รองลงมาคือ การใช้สื่อ และใช้ทฤษฎีสหบท เท่ากัน ที่จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.96 สาขาเทคโนโลยีการศึกษา ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 3.92 รองลงมาคือ การใช้สื่อ มีจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.96 สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา ส่วนใหญ่ คือ การใช้สื่อ มีจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 3.92 สาขาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา ใช้วิธีบูรณาการ และการใช้สื่อ เท่ากันจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.96 สาขาการศึกษาปฐมวัย ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 4.90 และสาขาประถมศึกษา ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 5.88 รองลงมา คือ ใช้สมองเป็นฐาน มีจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 2.95

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
สมมติฐานแบบทางเดียว	82	80.39
ไม่ปรากฏสมมติฐาน	20	19.61
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีการตั้งสมมติฐานการวิจัยแบบทางเดียว จำนวน 82 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 80.39 รองลงมาคืองานวิจัยที่ไม่มีการตั้งสมมติฐานการวิจัย มีจำนวน 20 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.61

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของแบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่มเดียว วัดก่อน-หลังการทดลอง	33	32.35
กลุ่มเดียว วัดหลังการทดลอง	12	11.77
สองกลุ่ม วัดก่อน-หลังการทดลอง	52	50.98
สองกลุ่ม วัดหลังการทดลอง	5	4.90
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.6 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีแบบแผนการวิจัยแบบศึกษาสองกลุ่ม วัดก่อน-หลังการทดลอง มีจำนวน 52 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50.98 รองลงมาคือ ศึกษากลุ่มเดียว วัดก่อน-หลังการทดลอง มีจำนวน 33 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 32.35 ศึกษากลุ่มเดียว วัดหลังการทดลอง มีจำนวน 12 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.77 และศึกษาสองกลุ่ม วัดหลังการทดลอง มีจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.90

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
1 กลุ่ม	45	44.12
2 กลุ่ม	57	55.88
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.7 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม มีจำนวน 57 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.88 รองลงมาคือ งานวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม มีจำนวน 45 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.12

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง

การได้มาของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
การสุ่มอย่างง่าย	16	15.69
การสุ่มแบบแบ่งชั้น	2	1.96
การสุ่มแบบกลุ่ม	1	0.98
การสุ่มแบบหลายขั้นตอน	8	7.84
การเลือกแบบเจาะจง	73	71.57
การเลือกแบบตามสะดวก	2	1.96
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.8 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้การเลือกแบบเจาะจง มีจำนวน 73 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 71.57 รองลงมาคือ การสุ่มอย่างง่าย จำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.69

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
ระดับปฐมวัย	4	3.92
ระดับประถมศึกษา	39	38.24
ระดับมัธยมศึกษา	49	48.04
ระดับอุดมศึกษา	8	7.84
อื่น ๆ (ครูภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและ นักธุรกิจ)	2	1.96
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.9 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีจำนวน 49 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 48.04 รองลงมาศึกษากับนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 39 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 38.24 ขณะเดียวกันก็พบว่าม้งานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง ที่ไม่ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนไทย แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และนักธุรกิจ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.96

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
แบบทดสอบ	86	63.24
แบบสัมภาษณ์	16	11.76
แบบสอบถาม	17	12.50
แบบสังเกต	9	6.62
แบบวัดเจตคติ	8	5.88
รวม	136	100

จากตารางที่ 4.10 พบว่า เครื่องมือที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการวิจัยมากที่สุด คือ แบบทดสอบ มีจำนวน 86 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 63.24 รองลงมาคือ แบบสอบถาม จำนวน 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.50 และแบบสัมภาษณ์ จำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.76

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	จำนวน	ร้อยละ
ความยาก	74	18.64
อำนาจจำแนก	79	19.90
ความตรงเชิงเนื้อหา	126	31.74
ความเที่ยง	118	29.72
รวม	397	100

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ผู้วิจัยส่วนใหญ่ตรวจสอบคุณภาพด้วยการหาความตรงเชิงเนื้อหา มีจำนวน 126 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.74 รองลงมาคือ การหาความเที่ยง จำนวน 118 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.72 การหาค่าอำนาจจำแนก จำนวน 79 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.90 และการหาความยาก จำนวน 74 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.64

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ค่าร้อยละ	18	8.74
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	87	42.23
การทดสอบค่าที (t-test)	79	38.35
การวิเคราะห์ความแปรปรวน	22	10.68
รวม	206	100

จากตารางที่ 4.12 เมื่อพิจารณาสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ผู้วิจัยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวน 87 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42.23 รองลงมาคือ การทดสอบค่าที (t-test) จำนวน 79 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 38.35 การวิเคราะห์ความแปรปรวน จำนวน 22 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.68 และค่าร้อยละ จำนวน 18 เรื่อง คิดเป็น 8.74

ตอนที่ 2 ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย

ในการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ จำนวน 102 เรื่อง พบว่า สามารถจำแนกเนื้อหาตามการจัดการเรียนการสอน ได้ดังนี้

- 2.1 การจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่าน
- 2.2 การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน
- 2.3 การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูด
- 2.4 การจัดการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษา
- 2.5 การจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม
- 2.6 การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อ

2.1 การจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่าน

จำนวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่าน จำนวน 45 เรื่อง จำแนกตามประเด็นที่ศึกษาได้ 7 ประเด็น ดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่าน

ประเด็นที่ศึกษา	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
สาระที่ 1 การอ่าน			
1. การอ่านในใจ			
1.1 การอ่านเพื่อความเข้าใจ (12 เรื่อง)	ทฤษฎีสามถรณ์	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สิวลี ลีศิริวัฒนกุล, 2545)
	สแกนแอนดร์รัน	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ศุภวรรณ สัจจพิบูล, 2547)

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
1.1 การอ่านเพื่อความเข้าใจ (ต่อ)	อ่านแบบร่วมมือ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (พรรณนภา เพิ่มพูน, 2549)
	คิดออกเสียง	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (บุษยารัตน์ จันทร์ประเสริฐ, 2550)
	โมเดลกราฟฟิติ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ประภาสินี ปิงใจ, 2555)
	บูรณาการ	ปฐมวัย	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ธัญญา พิทยาพิทักษ์, 2553)
	บูรณาการ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ลำพูน หามฤทธิ์, 2552)

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
1.1 การอ่านเพื่อความเข้าใจ (ต่อ)	แผนภาพความคิด	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สุรรัตน์ อักษรกาญจน์, 2553)
	ใช้สื่อ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (มะลิวัลย์ ศรีธวัชต์, 2551)
	ใช้สื่อ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สุขนินธ์ บัณฑุ์นันทกุล, 2557)
	โมเดลฟิวชัน	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ธนียา เยาดำ, 2560)
	แอปพลิเคชัน	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ปิยนันท์ ปานน้อม, 2562)

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
1.2 การอ่านอย่างมี วิจารณญาณ (4 เรื่อง)	กลวิธีสืบสอบ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน อย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (สมจิต บุญคงเสน, 2549)
	กระบวนการคิด อย่างมี วิจารณญาณ	ประถมศึกษา	เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน อย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (ดวงพร จิตใจมั่น, 2550)
	ใช้คำถาม	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน อย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 (พรศิริ สันต์ตรบ, 2557)
	บูรณาการ	อุดมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน อย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (เพ็ญวิษา วัฒนปรีชานนท์, 2561)
1.3 การอ่านเชิง วิเคราะห์ (4 เรื่อง)	หมวก 6 ใบ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเชิง วิเคราะห์สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ทัศนีย์ หนูนาค, 2550)

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
1.3 การอ่านเชิง วิเคราะห์ (ต่อ)	กระบวนการ ออกแบบย้อนกลับ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงขึ้น (ชยพร กระต่ายทอง, 2552)
	รูปแบบเหตุและผล	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เชิงวิเคราะห์สูงกว่าการสอน แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (ธนชพร พุ่มภชาติ, 2555)
	บูรณาการ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เชิงวิเคราะห์สูงกว่าการสอน แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์, 2559)
1.4 การอ่านจับ ใจความ (5 เรื่อง)	บูรณาการ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน จับใจความสูงกว่าการสอนแบบ ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (พิรุณเทพ เพชรบุรี, 2559)
	บูรณาการ	อุดมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน จับใจความสูงกว่าการสอนแบบ ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (ณัฐภัทร ปันปิน, 2559)

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
1.4 การอ่านจับ ใจความ (ต่อ)	สมองเป็นฐาน	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน จับใจความสูงกว่าการสอนแบบ ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 (ภณิตา พงศ์วัชร, 2559)
	ใช้คำถาม	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน จับใจความสูงกว่าการสอนแบบ ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (ทศพร ศรีแสง, 2560)
	แผนภาพความคิด	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน จับใจความสูงกว่าก่อนการ ทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (สุมาลี ชูบุญ, 2560)
2. การอ่านออกเสียง			
2.1 การอ่านออกเสียง (3 เรื่อง)	ใช้สื่อ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ออกเสียงสูงกว่าก่อนการ ทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (สุธีรา บุนนาค, 2559)
	ใช้สื่อ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ออกเสียงสูงกว่าก่อนการ ทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (ปาริฉัตร พลสมบัติ, 2555)

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
2.1 การอ่านออกเสียง (ต่อ)	เพื่อนต่างระดับชั้น	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ภัทรพร พันธ์สิวกานต์, 2558)
2.2 การอ่านสะกดคำ (2 เรื่อง)	บูรณาการ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (อัญชิสรา ธนศิริกุล, 2559)
	ใช้สื่อ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ชัยณรงค์ ขำบัณฑิต, 2562)
3. การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน (15 เรื่อง)	บูรณาการ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น (ธาซินี ศิวะศิลป์ชัย, 2559)
	บูรณาการ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น (เกษมภา ศรีวิวัฒน์เมธากุล, 2558)
	บูรณาการ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สันติวัฒน์ จันทร์ไต่, 2559)

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
3. การสอนเพื่อพัฒนา ทักษะการอ่าน (ต่อ)	บูรณาการ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (งามพันธุ์ สัยศรี, 2561)
	บูรณาการ	อุดมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (พรรัตน์ ธีระนันท์, 2559)
	ใช้สื่อ	ปฐมวัย	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (นิไพพรรณ เกิดสว่าง, 2547)
	ใช้สื่อ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงขึ้น (กฤติยา วรศรี, 2550)
	ใช้สื่อ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง กว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (กิริติ กุลบุตร, 2553)
	ใช้สื่อ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง กว่าการสอนแบบปกติ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (วิไลวรรณ จันทร์น้ำใส, 2562)

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
3. การสอนเพื่อพัฒนา ทักษะการอ่าน (ต่อ)	โฟร์บล็อก	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (อุษณีย์ ขำกัน, 2547)
	มายด์ทูล	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรณะกร, 2554)
	การสืบสอบ	อุดมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สรคม ดิสสะมาน, 2557)
	วิจัยก่อรูป	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สมเกียรติ แซ่เต็ง, 2551)
	การบริหารสมอง	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ธนัชชา เขียวหวาน, 2559)
	PWIM	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (พีรียา หาญบำรุงธรรม, 2564)

2.1.1 การอ่านในใจ จำนวน 25 เรื่อง แบ่งได้ดังนี้

1) การอ่านเพื่อความเข้าใจ จำนวน 12 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้ทฤษฎีสามศร 1 เรื่อง การใช้กลวิธีสแกนแอนดร์รัน 1 เรื่อง การใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ 1 เรื่อง สอนโดยใช้เทคนิคการคิดออกเสียง 1 เรื่อง สอนโดยใช้สื่อ 2 เรื่อง ใช้วิธีบูรณาการ 2 เรื่อง ใช้การสอนอ่านแบบเน้นมโนทัศน์ 1 เรื่อง ใช้โมเดลกราฟฟิตี 1 เรื่อง สอนการอ่านโดยใช้แบบเสริมต่อการเรียนรู้ 1 เรื่อง ใช้โมเดลพีวชัน 1 เรื่อง และใช้นวัตกรรมแอปพลิเคชันบนอุปกรณ์พกพา 1 เรื่อง พบว่า วิธีที่นำมาสอนสามารถทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 1 เรื่อง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 เรื่อง และวิธีสอนที่นำมาทดลองทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 8 เรื่อง

2) การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 4 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้กลวิธีสืบสอบ จำนวน 1 เรื่อง ใช้แนวกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 1 เรื่อง ใช้คำถาม จำนวน 1 เรื่อง และใช้วิธีบูรณาการ จำนวน 1 เรื่อง พบว่า วิธีที่นำมาสอนสามารถทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 1 เรื่อง และสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 เรื่อง

3) การอ่านเชิงวิเคราะห์ จำนวน 4 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้เทคนิคหมวก 6 ใบ จำนวน 1 เรื่อง ใช้กระบวนการออกแบบย้อนกลับ จำนวน 1 เรื่อง ใช้รูปแบบเหตุและผล จำนวน 1 เรื่อง และใช้วิธีบูรณาการ จำนวน 1 เรื่อง พบว่า วิธีสอนที่นำมาทดลองทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเชิงวิเคราะห์สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 เรื่อง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเชิงวิเคราะห์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 เรื่อง และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น จำนวน 1 เรื่อง

4) การอ่านจับใจความ จำนวน 5 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้การบูรณาการ จำนวน 2 เรื่อง ใช้แนวคิดสมองเป็นฐาน จำนวน 1 เรื่อง แผนภาพความคิด จำนวน 1 เรื่อง และใช้คำถาม จำนวน 1 เรื่อง พบว่า วิธีสอนที่นำมาทดลองทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 4 เรื่อง และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 เรื่อง

2.1.2 การอ่านออกเสียง จำนวน 5 เรื่อง แบ่งได้ดังนี้

1) การอ่านออกเสียง จำนวน 3 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อน ต่างระดับชั้น จำนวน 1 เรื่อง และสอนโดยใช้สื่อจำนวน 2 เรื่อง พบว่า ทั้ง 3 เรื่อง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) การอ่านสะกดคำ จำนวน 2 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้การบูรณาการ และใช้โปรแกรมสอนอ่าน พบว่า ทั้ง 2 เรื่อง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1.3 การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน จำนวน 15 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้การบูรณาการ จำนวน 5 เรื่อง สอนโดยใช้สื่อ จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ หนังสือชุดการอ่าน แบบสอบวินิจัย ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน และใช้โปรแกรมซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทย ใช้แนวการสอนแบบโพรบลิค จำนวน 1 เรื่อง สอนโดยใช้วีดิทัศน์ จำนวน 1 เรื่อง สอนโดยใช้กิจกรรมการบริหารสมอง จำนวน 1 เรื่อง สอนโดยใช้มายด์ทูล จำนวน 1 เรื่อง ใช้การเรียนรู้แบบสืบสอบ จำนวน 1 เรื่อง และสอนโดยใช้เทคนิค PWIM จำนวน 1 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 8 เรื่อง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 1 เรื่อง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 เรื่อง และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น จำนวน 3 เรื่อง

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่านนั้นสามารถใช้เทคนิค หรือแนวทางการสอนได้อย่างหลากหลาย โดยวิธีการสอนแบบบูรณาการ เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด มีการนำไปใช้กับทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่ปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา และผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติในทุกงานวิจัย รองลงมาคือวิธีการสอนแบบใช้สื่อ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือชุดการอ่าน แบบสอบวินิจัย คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือใช้โปรแกรมซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทย ต่างก็เป็นการสอนที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติเช่นกัน

2.2 การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน

จำนวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน จำนวน 16 เรื่อง จำแนกตามประเด็นที่ศึกษาได้ 9 ประเด็น ดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 2 การเขียน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
1. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ (5 เรื่อง)	ทฤษฎีสหบท	อุดมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (อธิกมาส มากจ้อย, 2553)
	บูรณาการ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ประภารัช ทิพย์สงเคราะห์, 2555)
	บูรณาการ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (อนุรักษ์ ไชยอั้ง, 2555)
	สแกนไฟล์	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (มยุรา กล่อมเจริญ, 2559)
	แผนภาพ ความคิด	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ลักษ์มี แป้นสุข, 2562)
2. การเขียนเรียงความ (2 เรื่อง)	แนวคิดอรรถ ฐาน	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (อินทร์วุธ เกษตรชนม์, 2551)
	การประเมิน ตนเอง	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สุทธาวรรณ ภาณุรัตน์, 2553)

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 2 การเขียน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
3. การเขียนเชิงวิชาการ (1 เรื่อง)	บูรณาการ	อุดมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงวิชาการสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ศุภวรรณ สัจจพิบูล, 2553)
4. การเขียนรายงาน (1 เรื่อง)	บูรณาการ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนรายงานสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (เฉลิมลาภ ทองอาจ, 2558)
5. การเขียนบรรยาย (1 เรื่อง)	ใช้สื่อ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนบรรยายสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สิรภัทร ชลสรานนท์, 2558)
6. การเขียนสะกุดคำ (1 เรื่อง)	สมองเป็นฐาน	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกุดคำสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (กฤษมา คำผาง, 2559)
7. การเขียนเชิงวิเคราะห์ (1 เรื่อง)	ใช้สื่อ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงวิเคราะห์หลังเรียนสูงขึ้น (ททัยชนก กุระมะสุวรรณ, 2560)
8. การเขียนเชิงโต้ตอบ (1 เรื่อง)	บูรณาการ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงโต้ตอบสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สิโรตมภ์ จุ้ยเปี่ยม, 2563)
9. การสอนเพื่อพัฒนา ทักษะการเขียน (3 เรื่อง)	บูรณาการ	ปฐมวัย	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนหลังเรียนสูงขึ้น (นิพพิทา ถาวรเศรษฐ, 2545)

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา สาระที่ 2 การเขียน	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
9. การสอนเพื่อพัฒนา ทักษะการเขียน (ต่อ)	บูรณาการ	อุดมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสูงกว่า การสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (กมล โพธิเย็น, 2547)
	การให้ข้อมูล ย้อนกลับโดย เพื่อน	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสูงกว่า การสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 (ฟาสิทธิ์ อาแว, 2555)

2.2.1 การเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 5 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้ทฤษฎีสหบท จำนวน 1 เรื่อง สอนโดยใช้การบูรณาการ จำนวน 2 เรื่อง ใช้แผนภาพความคิดกราฟิก 1 เรื่อง และสอนการเขียนโดยใช้วิธีสแกฟโฟลด์ จำนวน 1 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 เรื่อง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่า การสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 เรื่อง สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 1 เรื่อง

2.2.2 การเขียนเรียงความ จำนวน 2 เรื่อง เป็นการสอนเขียนตามแนวคิดอรรถฐาน และ การสอนโดยใช้การประเมินตนเอง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 2 เรื่อง

2.2.3 การเขียนเชิงวิชาการ จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้การบูรณาการ พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงวิชาการสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2.4 การเขียนรายงาน จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้การบูรณาการ พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนรายงานสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.5 การเขียนบรรยาย จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้สื่อ ได้แก่ หนังสือ อิเล็กทรอนิกส์สามมิติ พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนบรรยายสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.6 การเขียนสะกุดคำ จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้สมองเป็นฐาน พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกุดคำสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.7 การเขียนเชิงวิเคราะห์ จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้สื่อ ได้แก่ แบบวัดทักษะการเขียนเชิงวิเคราะห์ พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงวิเคราะห์หลังเรียนสูงขึ้น

2.2.8 การเขียนเชิงโต้ตอบ จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้การบูรณาการ พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงโต้ตอบสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.9 การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน จำนวน 3 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้การบูรณาการ จำนวน 2 เรื่อง และใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน จำนวน 1 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนหลังเรียนสูงขึ้น จำนวน 1 เรื่อง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 เรื่อง และสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 1 เรื่อง

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนนั้นสามารถใช้เทคนิค หรือแนวทางการสอนได้อย่างหลากหลาย โดยวิธีการสอนแบบบูรณาการ เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด มีการนำไปใช้กับทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่ปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา และผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติในทุกงานวิจัย รองลงมาคือวิธีการสอนแบบใช้สื่อ ได้แก่ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์สามมิติ และแบบวัดทักษะการเขียนเชิงวิเคราะห์ ซึ่งเป็นการสอนที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติเช่นกัน

2.3 การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูด

จำนวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูด จำนวน 4 เรื่อง จำแนกตามประเด็นที่ศึกษาได้ 2 ประเด็น ดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูด

ประเด็นที่ศึกษา			
สาระที่ 3	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
การฟัง การดู การพูด			
1. การพูดสื่อสาร (3 เรื่อง)	บูรณาการ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการพูดสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (อภิรดี ไชยกาล, 2557)

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา			
สาระที่ 3	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
การฟัง การดู การพูด			
1. การพูดสื่อสาร (ต่อ)	บูรณาการ	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการพูดสื่อสารสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ทิพย์สุดา ทวีสิทธิ์, 2561)
	บูรณาการ	อุดมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการพูดสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ภาสพงศ์ ผิวพอใช้, 2555)
2. การพูดเล่าเรื่อง (1 เรื่อง)	บูรณาการ	ปฐมวัย	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการพูดเล่าเรื่องสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดวงพร สัตนันท์, 2557)

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูดนั้น ผู้วิจัยทั้งหมดใช้วิธีการสอนแบบบูรณาการ ซึ่งมีการศึกษากับผู้เรียนในระดับปฐมวัย ประถมศึกษา และอุดมศึกษา ขาดในระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่ไม่มีผู้วิจัยใดศึกษา โดยผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติในทุกงานวิจัย อีกทั้งสาระที่ 3 นี้ มีเพียงทักษะการพูดเท่านั้นที่ถูกนำมาศึกษา ส่วนทักษะการฟัง และทักษะการดู ไม่ปรากฏงานวิจัยที่ถูกศึกษา

2.4 การจัดการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษา

จำนวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษา จำนวน 6 เรื่อง จำแนกตามประเด็นที่ศึกษาได้ 3 ประเด็น ดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษา

ประเด็นที่ศึกษา	สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
1. โวหารภาพพจน์ (1 เรื่อง)		ใช้สื่อ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น (เกตุกนก กัณฐสุทธิ, 2545)
2. การแต่งบทร้อยกรอง (1 เรื่อง)		ทฤษฎีสหบท	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการแต่งบทร้อยกรองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ชิงชัย เตียเจริญ, 2564)
3. การสอนเพื่อพัฒนาหลักการใช้ภาษา (4 เรื่อง)	แผนภาพความคิด		มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลักการใช้ภาษาสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (เฉลิมลาภ ทองอาจ, 2550)
	แผนภาพความคิด		มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลักการใช้ภาษาสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ชลธิชา ม่วงศรีจันทร์, 2559)
		7E	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลักการใช้ภาษาสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ปริศนา ประชุมพันธุ์, 2553)

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา			
สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
3. การสอนเพื่อพัฒนาหลักการใช้ภาษา (ต่อ)	ภาระงานเป็นฐาน	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลักการใช้ภาษาสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (คัทลียา วิเลปะนะ, 2562)

2.4.1 โวหารภาพพจน์ จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้แบบวัดการใช้ภาพพจน์พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น

2.4.2 การแต่งบทร้อยกรอง จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้ทฤษฎีสหบท พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการแต่งบทร้อยกรองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.4.3 การสอนเพื่อพัฒนาหลักการใช้ภาษา จำนวน 4 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้แผนภาพความคิด จำนวน 2 เรื่อง สอนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ 7E จำนวน 1 เรื่อง และสอนโดยใช้ภาระงานเป็นฐาน จำนวน 1 เรื่อง พบว่า ทั้ง 4 เรื่อง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลักการใช้ภาษาสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การสอนหลักการใช้ภาษาโดยใช้แผนภาพความคิด เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด ซึ่งผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลักการใช้ภาษาสูงกว่าการสอนแบบปกติเช่นเดียวกัน อีกทั้งงานวิจัยทั้ง 6 เรื่องในสาระที่ 4 นี้ มีการศึกษาในระดับการศึกษาเดียวกัน นั่นคือระดับชั้นมัธยมศึกษา

2.5 การจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม

จำนวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมจำนวน 8 เรื่อง จำแนกตามประเด็นที่ศึกษาได้ 1 ประเด็น ดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม

ประเด็นที่ศึกษา	สาระที่ 5	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
วรรณคดีและวรรณกรรม				
การสอนวรรณคดีและวรรณกรรม (8 เรื่อง)		บูรณาการ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น (พรรณรอง รัตนไชย, 2555)
		บูรณาการ	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สันติวัฒน์ จันทร์ไธ, 2560)
		กระบวนการกลุ่ม	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (อัจจิมา เกิดผล, 2545)
	4MAT		มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (จิตรีรัตน์ วิเชียรมงคลกุล, 2548)
		สตอรีไลน์	ประถมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สุกัญญา พวงเกตุ, 2551)

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา			
สาระที่ 5	วิธีการสอน	ระดับการศึกษา	ผลการวิจัย
วรรณคดีและวรรณกรรม			
การสอนวรรณคดีและ วรรณกรรม (ต่อ)	วงจระสะท้อน คิดของกิบส์	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 (ธีรศักดิ์ จิระตราชู, 2561)
	กระบวนการ กระจำ ค่านิยม	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 (อดิอร ตัญญาญจน์, 2562)
	SQ4R	มัธยมศึกษา	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 (ปาริชาติ จารุติลกกุล, 2564)

จากตารางที่ 4.17 พบว่า การสอนวรรณคดีและวรรณกรรม จำนวน 8 เรื่อง เป็นการสอน โดยใช้กระบวนการกลุ่ม จำนวน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้ใช้วัฏจักร 4MAT จำนวน 1 เรื่อง สอนโดยใช้สตอรีไลน์ จำนวน 1 เรื่อง ใช้วงจระสะท้อนคิดของกิบส์ จำนวน 1 เรื่อง ใช้กระบวนการกระจำค่านิยม จำนวน 1 เรื่อง สอนโดยใช้ SQ4R จำนวน 1 เรื่อง และสอนโดยใช้การบูรณาการ จำนวน 2 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น จำนวน 1 เรื่อง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 เรื่อง และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวรรณคดีและวรรณกรรมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 4 เรื่อง

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การสอนวรรณคดีและวรรณกรรม โดยวิธีบูรณาการ เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด และวิธีอื่น ๆ ต่างก็ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน และผู้วิจัยส่วนใหญ่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน วรรณคดีและวรรณกรรมในระดับชั้นมัธยมศึกษา

2.6 การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อ

จำนวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อ จำนวน 15 เรื่อง ดังตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 ประเด็นที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อ

สาขาวิชา	สื่อที่ใช้ในการสอน	ผลการวิจัย
การสอนภาษาไทย (2 เรื่อง)	แบบวัดการใช้ไวยากรณ์ ภาพพจน์	การใช้ภาพพจน์ในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นม.4ที่มีความสามารถในการแต่งคำ ประพันธ์ภาษาไทยสูงและต่ำ แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (เกตุกนก กัณฐสุทธิ, 2545)
	แบบฝึกอ่านออก เสียงภาษาไทย	กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการออกเสียง ภาษาไทยและเจตคติต่อการออกเสียงภาษาไทยสูง กว่าก่อนการใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ปาริฉัตร พลสมบัติ, 2555)
หลักสูตรและการสอน (2 เรื่อง)	แบบเสริมต่อการ เรียนรู้	หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถใน การอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษา ปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 (สุชนินทร์ บัณฑิตนันทกุล, 2557)
	โปรแกรมซ่อมเสริม การอ่านภาษาไทย	หลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ กลุ่มเป้าหมายมี ความสามารถทางการอ่านสูงกว่าก่อนเข้าร่วม โปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (วิไลวรรณ จันทร์น้ำใส, 2562)

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

สาขาวิชา	สื่อที่ใช้ในการสอน	ผลการวิจัย
เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา (2 เรื่อง)	บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านเมื่อเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (กิริติ กุลบุตร, 2553)
	หนังสืออิเล็กทรอนิกส์	นักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการเขียนเชิงบรรยายหลังเรียนหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ สามมิติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สิรภัทร ชลศรานนท์, 2558)
การวัดและประเมินผลการศึกษา (4 เรื่อง)	แบบประเมินทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ เขียน	นักเรียนที่มีทักษะการเรียนรู้สูงและต่ำ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และแบบประเมินมีความเที่ยงแบบสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (อัญญารัตน์ เจริญพุดผินาถ, 2546)
	แบบสอบวินิจฉัยการอ่านภาษาไทย	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น (กฤติยา วรศรี, 2550)
	แบบวัดความสามารถในการอ่านคิดวิเคราะห์ และเขียนสื่อความ	คู่มือมีคุณภาพด้านความถูกต้อง ด้านความเหมาะสม ด้านอรรถประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก , ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น (อนันดา สันฐิติวณิชย์, 2551)
	แบบวัดทักษะการเขียนเชิงวิเคราะห์	ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น (หทัยชนก กุระมะสุวรรณ, 2560)

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

สาขาวิชา	สื่อที่ใช้ในการสอน	ผลการวิจัย
วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา (2 เรื่อง)	โปรแกรมส่งเสริมความยืดหยุ่นการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์	นักเรียนที่เรียนได้รับการสอนแบบใช้โปรแกรมฯ มีความยืดหยุ่นผูกพันกับการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ทั้งในระหว่างการทดลองและหลังการทดลองใช้โปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (นพมาศ ว่องวิทย์สกุล, 2557)
	โปรแกรมสอนอ่าน	ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำเพิ่มขึ้นหลังได้รับโปรแกรมฯ ซึ่งในระยะที่ได้รับการช่วยเหลือมีคะแนนการอ่านสะกดคำเพิ่มสูงขึ้นกว่าระยะเส้นฐาน (ชัยณรงค์ ขำบัณฑิต, 2562)
การศึกษาปฐมวัย (1 เรื่อง)	หนังสือชุดการอ่าน	หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (นิไฟพรรณ เกิดสว่าง, 2547)
ประถมศึกษา (2 เรื่อง)	โปรแกรมส่งเสริมการอ่าน	ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาไทยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (มะลิวัลย์ ศรีธีรวิวัฒน์, 2551)
	โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สุธีรา บุญนาค, 2559)

2.6.1 สาขาการสอนภาษาไทย มีการใช้สื่อ จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ แบบวัดการใช้โวหาร ภาพพจน์ 1 เรื่อง และแบบฝึกอ่านออกเสียงภาษาไทย พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการใช้สื่ออย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 2 เรื่อง

2.6.2 สาขาหลักสูตรและการสอน มีการใช้สื่อ จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ แบบเสริมต่อ การเรียนรู้ 1 เรื่อง และโปรแกรมซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทย 1 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า ก่อนการใช้สื่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 2 เรื่อง

2.6.3 สาขาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา มีการใช้สื่อ จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 1 เรื่อง และ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 1 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า ก่อนการใช้สื่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 2 เรื่อง

2.6.4 สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา มีการใช้สื่อ จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ แบบ ประเมินทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ เขียน 1 เรื่อง แบบสอบวินิจฉัยการอ่านภาษาไทย 1 เรื่อง แบบวัด ความสามารถในการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียนข้อความ 1 เรื่อง และแบบวัดทักษะการเขียนเชิงวิเคราะห์ 1 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น จำนวน 3 เรื่อง และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 1 เรื่อง

2.6.5 สาขาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา มีการใช้สื่อ จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ โปรแกรม ส่งเสริมความยืดหยุ่นการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ 1 เรื่อง และโปรแกรมสอนอ่าน 1 เรื่อง พบว่าเรียนมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น จำนวน 1 เรื่อง และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 เรื่อง

2.6.6 สาขาการศึกษาปฐมวัย มีการใช้สื่อ จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่ หนังสือชุดการอ่าน พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

2.6.7 สาขาประถมศึกษา มีการใช้สื่อ จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ โปรแกรมส่งเสริมการอ่าน 1 เรื่อง และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 1 เรื่อง พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 2 เรื่อง

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อมีการเลือกใช้ สื่อที่มีความหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนสูงขึ้นกว่าการสอนแบบปกติอย่างมี นัยสำคัญทั้งสิ้น และการสอนโดยใช้สื่อประเภทอิเล็กทรอนิกส์ ถูกนำมาใช้มากกว่าสื่อประเภทอื่น ๆ ใน แต่ละสาขาวิชา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการนำเทคโนโลยีมาใช้มีความทันสมัย สะดวก รวดเร็ว เหมาะกับ การเรียนการสอน และตอบสนองความต้องการของนักเรียนได้ดีกว่าสื่อประเภทอื่น

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การสังเคราะห์งานวิจัย การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยสรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.1.2 เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2564 จำนวน 102 เรื่อง ผู้วิจัยดำเนินการสืบค้นข้อมูลจากคลังปัญญาจุฬาฯ The Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ฉบับ ได้แก่ แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

1.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจรายชื่องานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่พิมพ์เผยแพร่ ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2564 เมื่อได้งานวิจัยที่ต้องการแล้ว นำงานวิจัยที่รวบรวมได้มาคัดเลือกโดยใช้แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ได้งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 102 เรื่อง จากนั้นศึกษาเนื้อหาของงานวิจัย และบันทึกข้อสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

1.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา

1.2.5 ผลการวิจัย

ผลการศึกษาคูณลักษณะงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ปีที่มีจำนวนงานวิจัยพิมพ์เผยแพร่มากที่สุด คือ พ.ศ. 2559 มีจำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.69 ประเภทของงานวิจัยส่วนใหญ่ เป็นงานวิทยานิพนธ์ มีจำนวน 97 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 95.10 งานวิจัยส่วนใหญ่มีการตั้งสมมติฐานการวิจัยแบบทางเดียว จำนวน 82 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 80.39 งานวิจัยส่วนใหญ่มีแบบแผนการวิจัยแบบศึกษาสองกลุ่ม วัดก่อน-หลังการทดลอง มีจำนวน 52 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50.98 งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม มีจำนวน 57 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.88 งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้การเลือกแบบเจาะจง มีจำนวน 73 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 71.57 งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีจำนวน 49 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 48.04

เนื้อหาตามขอบข่ายของงานวิจัยแยกตามสาระการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยศึกษาหาก จำแนกออกเป็นกลุ่มสาระเดียว และมากกว่า 1 กลุ่มสาระ พบว่า ส่วนใหญ่ คือ กลุ่มสาระเดียว จำนวน 79 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 77.45 ส่วนการวิจัยแบบมากกว่า 1 สาระ มีจำนวน 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.55

แนวการสอนแยกตามสาขาวิชาที่ผู้วิจัยศึกษา พบว่า สาขาการสอนภาษาไทย ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 5.88 สาขาหลักสูตรและการสอน ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 8.82 สาขาเทคโนโลยีการศึกษา ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 3.92 สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา ส่วนใหญ่ คือ การใช้สื่อ มีจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 3.92 สาขาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา ใช้วิธีบูรณาการ และการใช้สื่อ เท่ากันจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.96 สาขาการศึกษาปฐมวัย ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 4.90 และสาขาประถมศึกษา ส่วนใหญ่ คือ วิธีบูรณาการ จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 5.88

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยเลือกใช้ในการวิจัยมากที่สุด คือ แบบทดสอบ มีจำนวน 86เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 63.24

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ส่วนใหญ่ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพด้วยการหา ความตรง มีจำนวน 126 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.74

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนใหญ่ผู้วิจัยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน- มาตรฐาน จำนวน 87 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42.23

ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย จำนวน 102 เรื่อง พบว่า สามารถ จำแนกเนื้อหาตามการจัดการเรียนการสอน ได้ดังนี้

1) การจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่าน จำนวน 45 เรื่อง พบว่า การสอนการอ่านที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ การอ่านในใจ จำนวน 25 เรื่อง และวิธีการสอนแบบบูรณาการ เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด จำนวน 12 เรื่อง มีการนำไปใช้กับทุกระดับการศึกษา และผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติในทุกงานวิจัย รองลงมาคือวิธีการสอนแบบใช้สื่อ จำนวน 9 เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการใช้หนังสือชุดการอ่าน แบบสอภวินิจฉัย คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือใช้โปรแกรมซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทย ต่างก็เป็นการสอนที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติเช่นกัน

โดยสรุป การสอนทักษะการอ่านที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ การอ่านในใจ และวิธีการสอนที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด คือ การบูรณาการ

2) การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน จำนวน 16 เรื่อง พบว่า การสอนการเขียนที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 5 เรื่อง และวิธีการสอนแบบบูรณาการ เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด จำนวน 7 เรื่อง มีการนำไปใช้กับทุกระดับการศึกษา และผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติในทุกงานวิจัย

โดยสรุป การสอนทักษะการเขียนที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ และวิธีการสอนที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด คือ การบูรณาการ

3) การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูด จำนวน 4 เรื่อง พบว่า การสอนการพูดที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ การพูดสื่อสาร จำนวน 3 เรื่อง ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนแบบบูรณาการทั้งหมด ซึ่งมีการศึกษากับผู้เรียนในทุกระดับ ยกเว้นระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่สูงขึ้น หรือสูงกว่าการเรียนในรูปแบบปกติในทุกงานวิจัย อีกทั้งสาระที่ 3 นี้ มีเพียงทักษะการพูดเท่านั้นที่ถูกนำมาศึกษา ส่วนทักษะการฟัง และทักษะการดู ไม่ปรากฏงานวิจัยที่ถูกศึกษา

โดยสรุป การสอนทักษะการพูดมีการวิจัยมากที่สุด คือ การพูดสื่อสาร และวิธีการสอนที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด คือ การบูรณาการ

4) การจัดการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษา จำนวน 6 เรื่อง พบว่า การสอนหลักการใช้ภาษาที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ การสอนเพื่อพัฒนาหลักการใช้ภาษา จำนวน 4 เรื่อง และการใช้แผนภาพความคิด เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด ซึ่งผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลักการใช้ภาษาสูงกว่าการเรียนแบบปกติในทุกงานวิจัย อีกทั้งงานวิจัยทั้ง 6 เรื่องในสาระที่ 4 นี้ มีการศึกษาในระดับการศึกษาเดียวเท่านั้น คือระดับชั้นมัธยมศึกษา

โดยสรุป การสอนหลักการใช้ภาษามีการวิจัยมากที่สุด คือ การสอนเพื่อพัฒนาหลักการใช้ภาษา และวิธีการสอนที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด คือ แผนภาพความคิด

5) การจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม จำนวน 8 เรื่อง พบว่า การสอนวรรณคดีและวรรณกรรม โดยวิธีบูรณาการ เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด และวิธีอื่น ๆ ต่างก็ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน และผู้วิจัยส่วนใหญ่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมในระดับชั้นมัธยมศึกษา

โดยสรุป การสอนวรรณคดีและวรรณกรรม โดยวิธีบูรณาการ เป็นวิธีที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด

6) การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อ จำนวน 15 เรื่อง พบว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้สื่อมีการเลือกใช้สื่อที่มีความหลากหลาย โดยการสอนแบบใช้สื่อประเภทอิเล็กทรอนิกส์ เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โปรแกรมสอนอ่าน หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ถูกนำมาใช้มากกว่าสื่อประเภทอื่น ๆ ในแต่ละสาขาวิชา

2. อภิปรายผล

การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นำประเด็นที่น่าสนใจมาอภิปรายผลการศึกษา ได้ดังนี้

2.1 จากการวิเคราะห์เนื้อหาตามการจัดการเรียนการสอนของงานวิจัยการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ถูกนำมาใช้มากที่สุดคือ การบูรณาการ ซึ่งเป็นกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงเนื้อหาวิชา หรือวิธีการสอนที่หลากหลายเข้าด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีประสบการณ์ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ความรู้ความเข้าใจและทักษะในศาสตร์หรือวิชาความรู้มากกว่าหนึ่งวิชาขึ้นไป รวมเข้าด้วยกัน ภายใต้เรื่องราวโครงการหรือกิจกรรมเดียวกันเพื่อแก้ปัญหาหรือแสวงหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อีกทั้งยังเป็นการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับสภาพจริงตามธรรมชาติ เนื่องจากสิ่งต่าง ๆ ย่อมสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และรอบรู้เชื่อมโยงเป็นองค์รวม สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่นเดียวกับทักษะต่าง ๆ ของวิชาภาษาไทยที่เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ในทุกเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเนตรนภา อินยะ (2561) ที่ได้สังเคราะห์วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2558 จำนวน 102 เรื่อง โดยส่วนใหญ่พบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ซึ่งเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน ทั้งการบูรณาการในเนื้อหาสาระ และวิธีการการสอน โดยรูปแบบการสอนนี้ถูกนำมาใช้ใน

การเรียนการสอนสร้างสรรค์ทางภาษา การพัฒนาทักษะการอ่าน และการวิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมมากที่สุด

2.2 วิธีการสอนหลักการใช้ภาษาไทย ที่มีผู้วิจัยเลือกนำไปใช้มากที่สุด คือ แผนภาพความคิด ซึ่งผลการวิจัยทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทุกงานวิจัย โดยการใช้เทคนิคแผนภาพความคิดนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น สามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียน และทำให้เกิดความสนุกสนาน โดยเฉพาะกับเนื้อหาที่ยาก และน่าเบื่อสำหรับนักเรียน อย่างเรื่องหลักการใช้ภาษาไทย ทั้งนี้เมื่อผู้เรียนได้เรียนเนื้อหาจบแล้วก็จะสามารถสร้างแผนภาพความคิดเพื่อช่วยในการสรุปเรื่อง ทำให้จดจำเรื่องราวนั้น ๆ ได้แม่นยำขึ้น ดังที่ทิสนา แฉมมณี (2551) ได้กล่าวถึงแผนภาพความคิดไว้ว่า เป็นสิ่งที่ประกอบไปด้วยความคิดหรือข้อมูลสำคัญ ๆ ที่เชื่อมโยงกันอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งทำให้เห็นโครงสร้างของความรู้หรือเนื้อหาสาระนั้น ๆ การใช้แผนภาพความคิดเป็นเทคนิคที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้ เนื้อหาสาระต่าง ๆ จำนวนมาก เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระนั้นได้ง่ายขึ้นเร็วขึ้น และจดจำได้นาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเนื้อหาสาระหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้เรียนประมวลมานั้น อยู่ในลักษณะกระจัดกระจาย แผนภาพความคิดจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนจัดข้อมูลเหล่านั้นให้เป็นระเบียบอยู่ในรูปแบบที่อธิบายให้เข้าใจและจดจำได้ง่าย

2.3 จากการวิเคราะห์เนื้อหาตามการจัดการเรียนการสอนในสาระการเรียนรู้ 5 สาระ ของงานวิจัยการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มุ่งศึกษาการจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่านมากที่สุด ส่วนการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การดู และการพูดพบน้อยมาก จำนวน 4 เรื่องเท่านั้น โดยเป็นการศึกษาการพูดสื่อสารมากที่สุด ทั้งนี้ทักษะการอ่าน ถือเป็นปัญหาที่สำคัญในระดับชาติ ที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ซึ่งการอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เมื่อนักเรียนบกพร่องในทักษะการอ่านจึงไม่สามารถเพิ่มพูนองค์ความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ได้ส่งผลต่อทักษะอื่นตามมา และอาจเนื่องมาจากการวัดและประเมินผลทักษะการอ่านกระทำได้ง่ายกว่าทักษะอื่นด้วย จึงมีนิสิตเลือกทำงานวิจัยประเภทนี้มากกว่า นอกจากนี้ทักษะการฟัง การดู และการพูด เป็นทักษะเฉพาะตัวที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการเรียนรู้และสั่งสมประสบการณ์ จึงจะสามารถปฏิบัติทักษะนี้ได้เป็นอย่างดี หรือต้องใช้เวลาพอสมควรจึงจะเห็นพัฒนาการในการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน และอาจมีการประเมินผลที่ยากและซับซ้อนกว่าทักษะอื่น ดังที่ธิดา โมกสิรัตน์ (2544) กล่าวว่า การวัดและประเมินการฟัง การดู ผู้สอนจะต้องทำการประเมินอย่างสม่ำเสมอ และต้องคอยให้คำแนะนำ ตลอดจนหาแนวทางการเลือกสิ่งที่จะต้องฝึกฝนเพิ่มเติมให้ผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง จึงส่งผลให้ไม่ค่อยปรากฏงานวิจัยที่ศึกษาทักษะนี้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณรัฎฐ์ เล็กสมสันต์ (2550) ที่วิจัยเรื่องการสังเคราะห์งานวิจัยการจัดการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยปรากฏออกมาว่าพบการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดเพียง 1 เรื่องเท่านั้น ซึ่งถือเป็นสาระการเรียนรู้ที่มีจำนวนผู้ที่ศึกษาน้อยที่สุด และงานวิจัยของอภิรักษ์ อนุชาน และคณะ (2561) ที่สังเคราะห์งานวิจัยระดับ

บัณฑิตศึกษา แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน วิชาเอกภาษาไทย สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พบว่าทักษะทางภาษาที่นิสิตทำการศึกษามากที่สุด คือ ทักษะการอ่าน คิด เป็นร้อยละ 25.60 และทักษะที่ยังมีการศึกษาน้อย ได้แก่ ทักษะการฟัง การดู และการพูด

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 งานวิจัย การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความหลากหลายของระดับการศึกษาที่วิจัย ซึ่งสามารถนำข้อมูลไปใช้เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าจะมีบางระดับการศึกษาที่น้อย เช่น ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับอุดมศึกษา แต่ก็ยังสามารถนำงานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้ไปปรับประยุกต์ใช้ได้เช่นกัน

3.1.2 งานวิจัย การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า มีความหลากหลายในการเลือกแนวการสอนไปใช้ในการศึกษา โดยทุกแนวการสอน ผู้เรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นกว่าก่อนเรียน หรือดีขึ้นกว่าแนวการสอนปกติทั้งสิ้น ซึ่งแนวการสอนที่นิยมมากที่สุด คือการบูรณาการ และการใช้สื่อ

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 บางสาระการเรียนรู้มางานวิจัยน้อยมาก เช่น สาระที่ 3 สาระการฟัง การดู และการพูด และสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา จึงควรส่งเสริมให้มีการวิจัยในสาระเหล่านี้มากขึ้น เพื่อที่ครูผู้สอน หรือผู้ที่สนใจจะได้นำผลการศึกษาไปใช้ในลำดับต่อไป

3.2.2 ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยของสถาบันอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อที่จะสามารถนำผลการศึกษามาเปรียบเทียบกัน หาแนวทางที่ใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้หลากหลายขึ้น

3.2.3 ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ทุก ๆ 5 ปี เพื่อเป็นแหล่งข้อมูล และเป็นการศึกษาพัฒนาการของการทางานวิจัยของนิสิต

3.2.4 ควรศึกษาด้านอื่น ๆ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ที่นอกเหนือจากแนวการสอน เพื่อที่จะได้ขยายขอบเขตการวิจัยให้กว้างขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยศรี

นครินทรวิโรฒราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย

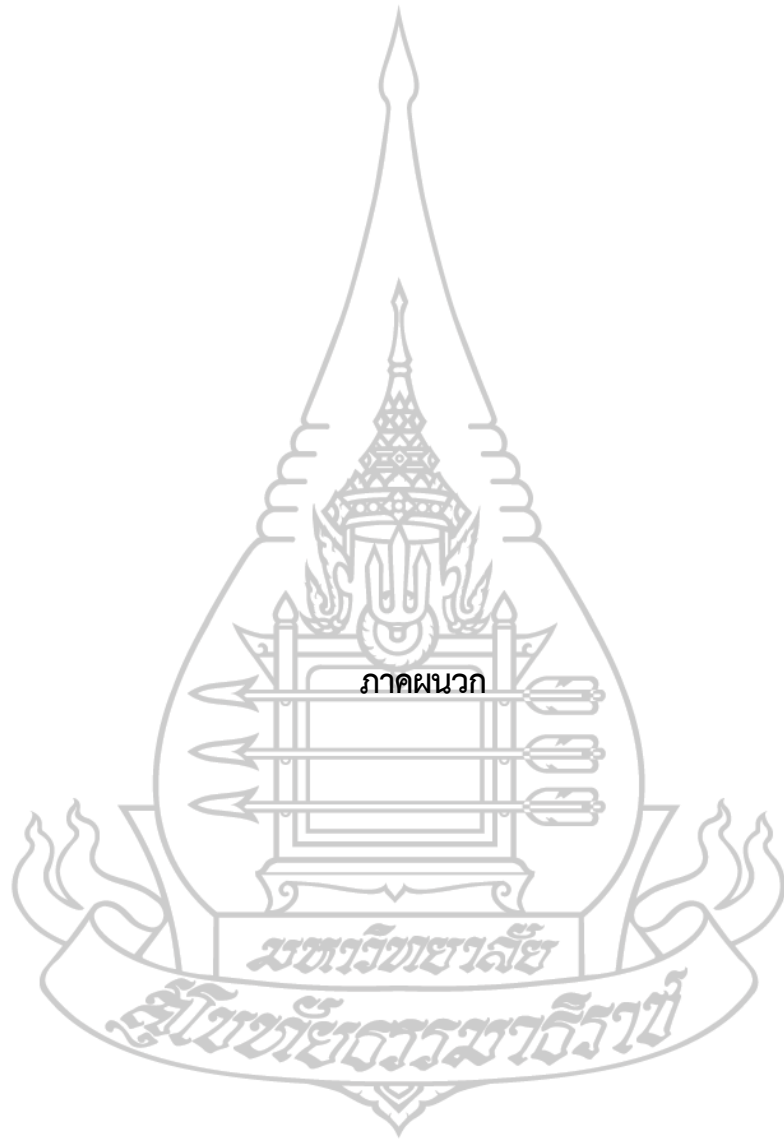
บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2544). *การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *การเรียนการสอนภาษาไทย ปัญหาและแนวทางแก้ไข*. กรุงเทพฯ.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). *ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร*. โอเดียนสโตร์.
- กัญญา ลินทร์ตันศิริกุล. (2553). หน่วยที่ 9 เครื่องมือวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพ. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการวิจัยหลักสูตรและการเรียนการสอน*. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กำชัย ทองหล่อ. (2540). *เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม*. ชวนพิมพ์.
- _____ . (2540). *หลักภาษาไทย*. รวมสาสน์.
- จรูญ จิตรักษ์. (2539). *การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2529 – 2538* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ. (2539). *ภาษาไทยสำหรับครู*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). *การสอนภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). ม.ป.ท.
- ทิตนา เขมมณี. (2540). *การวิจัยทางการศึกษา (Educational Research)*. ใน *ทิตนา เขมมณี และสร้อย สกวรรัตน์ (บรรณาธิการ)*. *แบบแผนและเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์. (2537). หน่วยที่ 12 วิธีสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา*. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์. และคณะ. (2566). หน่วยที่ 5 วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธีรชัย เนตรถนอมศักดิ์. (2538). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ในประเทศไทย* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นวลอนงค์ บุญฤทธิพงษ์. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา*. จุดทอง.
- เนตรนภา อินยะ. (2561). *การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2558* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ปรีชา เนาว์เย็นผล. (2553). หน่วยที่ 4 การวิจัยเชิงทดลองและการวิจัยเชิงพัฒนา. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการวิจัยหลักสูตรและการเรียนการสอน*. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปวีณรัฐภูมิ เล็กสมสันต์. (2550). *การสังเคราะห์งานวิจัยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ผาสุก มุทเมธา. (2540). *พื้นฐานการศึกษาวรรณคดี การวิจารณ์วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์*. เทียนวัฒนา.
- ภักดี รักษาพันธุ์. (2547). *การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาไทย ในปี 2533-2545* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น.
- วรรณมา บัวเกิด. (2537). หน่วยที่ 14 วิธีสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา*. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (2539). *การสอนวรรณกรรม วรรณคดีไทย*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมคิด บุญบูรณ์. (2546). *การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ* [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. ทีพีเอ็น เพรส.
- สุทธา รัตนศักดิ์. (2544). *การสังเคราะห์งานวิจัย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2536-2543* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). *หลักและวิธีการอ่านภาษาไทย*. ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนิณี ภูจักรฐาพันธุ์. (2554). *การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2550). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- อนิรุทธ์ สติมัน. (2542). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียทางอินเทอร์เน็ต เรื่อง การถ่ายภาพสำหรับบุคคลทั่วไป* [สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมรชัย คหกิจโกศล. (2560). *การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร ระหว่าง พ.ศ. 2539-2556* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- Cooper H and Lindsay J.J. (1997). Research Synthesis and Meta-analysis. In Bickman L. and Rog, D. J. (eds). *Handbook of Applied Social Research Method*, pp.315-337. Sage Publication.
- Goodman, Kenneth S. (1979). Reading: Psycholinguistic Guessing Game. *Journal of the Reading Specialist*.
- Williams, Eddie. (1994). *Reading in the Language Classroom*. Mcmilan.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศรี

นครินทรวิโรฒราชภัฏ

ภาคผนวก ก

แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

สุโขทัยธรรมมาธิราช

ลำดับที่.....

แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย

ชื่อผู้วิจัย..... ปีที่พิมพ์.....

ชื่องานวิจัย.....

สถาบันที่ผลิตงานวิจัย.....

หัวข้อการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	ดีเยี่ยม (5)	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1. ชื่อเรื่องมีความน่าสนใจ					
2. ปัญหาวิจัยมีความชัดเจน					
3. สมมติฐานได้รับการเขียนอย่างถูกต้อง					
4. ปัญหาการวิจัยสำคัญมากพอที่จะวิจัย					
5. คำจำกัดความได้รับคำนิยามเชิงปฏิบัติกรอย่างชัดเจน					
6. มีการกล่าวถึงการออกแบบการวิจัยครบถ้วน					
7. การออกแบบการวิจัยมีความเหมาะสมกับปัญหาการวิจัย					
8. กลุ่มตัวอย่างและประชากรได้รับการบรรยายชัดเจน					
9. กระบวนการรวบรวมข้อมูลชัดเจน					
10. กระบวนการรวบรวมข้อมูลเหมาะสมกับปัญหาการวิจัย					
11. ข้อมูลได้รับการตรวจสอบในด้านความเชื่อถือได้					

หัวข้อการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	ดีเยี่ยม (5)	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
12. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเหมาะสมกับปัญหาวิจัย					
13. ผลการวิเคราะห์ได้รับการเสนออย่างเหมาะสม					
14. ข้อเสนอแนะวิจัยชัดเจน ถูกต้อง					
15. การอภิปรายผลสอดคล้องกับผลการวิจัย					
16. การสรุปอ้างอิงไปยังประชากรได้ถูกต้อง					
17. ข้อเสนอแนะมีความชัดเจนและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย					
18. เขียนรายงานการวิจัยด้วยภาษาที่ถูกต้อง					
19. รูปแบบการเขียนรายงานการวิจัยถูกต้องตามหลักวิชา					
20. คุณภาพรายงานการวิจัยโดยภาพรวม					
รวม					

สรุปคะแนน.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....

ระดับคุณภาพ			
81 – 100	คะแนน	หมายถึง	ดีเยี่ยม
61 – 80	คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
41 – 60	คะแนน	หมายถึง	ดี
21 – 40	คะแนน	หมายถึง	พอใช้
1 – 20	คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

ภาคผนวก ข

แบบสรุปคุณลักษณะงานวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์

แบบสรุปลักษณะของงานวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

1. ชื่อผู้วิจัย

.....

2. ชื่องานวิจัย

.....

3. ปีที่พิมพ์เผยแพร่

☐ 2545	☐ 2546	☐ 2547	☐ 2548	☐ 2549	☐ 2550
☐ 2551	☐ 2552	☐ 2553	☐ 2554	☐ 2555	☐ 2556
☐ 2557	☐ 2558	☐ 2559	☐ 2560	☐ 2561	☐ 2562
☐ 2563	☐ 2564				

ตอนที่ 2 ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประเภทของการวิจัย

☐ วิทยานิพนธ์	☐ การศึกษาค้นคว้าอิสระ

2. เนื้อหาตามขอบข่ายของงานวิจัย

2.1 แยกตามสาระการเรียนรู้

☐ สาระที่ 1 การอ่าน	☐ สาระที่ 2 การเขียน	☐ สาระที่ 3 การฟัง การดู การพูด
☐ สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา	☐ สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	

2.2 แยกตามแนวการสอน

☐ ใช้คำถาม	☐ แผนภาพความคิด	☐ สตอรี่ไลน์ (Story Line)
☐ บูรณาการ	☐ โครงการ	☐ กระบวนการกลุ่ม
☐ ใช้สื่อ	☐ อื่น ๆ	

3. สมมติฐานการวิจัย

☐ สมมติฐานแบบทางเดียว	☐ สมมติฐานแบบ 2 ทาง	☐ ไม่ปรากฏสมมติฐาน

4. แบบแผนการวิจัย

- ศึกษากลุ่มเดียววัดก่อน – หลังการทดลอง ศึกษากลุ่มเดียววัดหลังการทดลอง
- ศึกษาสองกลุ่มวัดก่อน – หลังการทดลอง ศึกษาสองกลุ่มวัดหลังการทดลอง

5. กลุ่มตัวอย่าง

5.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

- 1 กลุ่ม 2 กลุ่ม 3 กลุ่ม อื่น ๆ

5.2 การได้มาของกลุ่มตัวอย่าง

- 5.2.1 การสุ่ม สุ่มอย่างง่าย สุ่มแบบเป็นระบบ สุ่มแบบแบ่งชั้น
- สุ่มแบบกลุ่ม สุ่มแบบหลายขั้นตอน อื่น ๆ

- 5.2.2 การเลือก เลือกแบบเจาะจง เลือกแบบตามสะดวก
- เลือกแบบโควตา อื่น ๆ

6. ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

- ระดับปฐมวัย ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา
- ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับอุดมศึกษา อื่น ๆ

7. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ชนิดของเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพ

ชนิดของเครื่องมือ	การตรวจสอบคุณภาพ			
	ความยาก	อำนาจจำแนก	ความตรง	ความเที่ยง
1. แบบทดสอบ				
2. แบบสัมภาษณ์				
3. แบบสอบถาม				
4. แบบสังเกต				
5. แบบวัดเจตคติ				
6. อื่น ๆ				

8. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

8.1 สถิติพรรณนา

- ร้อยละ ค่าเฉลี่ย / ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อื่น ๆ

8.2 สถิติอ้างอิง

- การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวน อื่น ๆ

ตอนที่ 3 ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย	ผลการวิจัย
.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ตรวจสอบ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ค

รายชื่องานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สัจจะพิชัยธรรมมาภิบาล

รายชื่องานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์
การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 – 2564 จำนวน 102 เรื่อง

- กมล โปธิเย็น. (2547). รูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดทฤษฎีอาร์ชิกและวิธีการแบบสแกฟโฟลด์.
- กมลพัทธ์ โพธิ์ทอง. (2554). ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- กฤติยา วรศรี. (2550). การพัฒนาแบบสอบวินิจฉัยการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ใน จังหวัดที่พูดภาษาถิ่นล้านนา.
- กาญจนา มากพูน. (2548). ผลการเรียนรู้การสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และเจตคติต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- กীরติ กุลบุตร. (2553). ผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการอ่าน.
- กฤษมา คำผาง. (2559). ผลของการจัดการเรียนการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยโดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับประถมศึกษา.
- เกตุกนก กัญจสุสุทธิ. (2545). การศึกษาการใช้ภาพพจน์ในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.
- ขวัญชนก นัยจรรย์. (2551). ผลของการใช้รูปแบบการการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม.
- ฉัตรชัย อธิเกียรติ. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในการจำบทร้อยกรองภาษาไทย ระหว่างกลุ่มที่ฝึกท่องจากการฟังและฝึกท่องจากการอ่าน.
- ศุภลดา วิเลปะนะ. (2562). ผลของการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ภาษาไทยออนไลน์โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารด้วยวาจาสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.
- งามพันธุ์ สัยศรี. (2561). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามการเรียนรู้และการสอนบนฐานความยึดมั่นผูกพัน และการเรียนรู้แบบนำตนเองเพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่านของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1.

- จตุพร สมดี. (2553). ผลของการเรียนการสอนโดยใช้วงจรการเรียนรู้ 5E ร่วมกับแนวคิดของเดรสเซลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- จิตรลดา คำนวนสิน. (2556). การพัฒนารูปแบบหนังสือวรรณคดีไทยอิเล็กทรอนิกส์แบบเชื่อมโยงร่วมกับโซเชียลมีเดียตามทฤษฎีการตอบสนองของผู้อ่านเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนประถมศึกษา.
- จิรวรรณ อิศระพงศไพศาล. (2555). ผลของการสอนวรรณคดีไทยโดยใช้กลวิธีมัลติพาร์ทที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจการเขียนเรียงความเชิงวิชาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- จุฑาทิพย์ แซ่กี้. (2564). การจัดการเรียนรู้วรรณกรรมไทยด้วยกลวิธีรีดเดอร์ส เชียเตอร์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษา.
- เจษฎา ศรีวิวัฒนเมธากุล. (2558). การศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้การอ่านของครูภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร.
- ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรณะกร. (2554). การพัฒนาระบบการเรียนการสอนแบบเสริมศักยภาพการอ่านโดยใช้มัลติทูลด้วยข้อมูลเชิงหลักฐาน เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2550). ผลของการใช้รูปแบบการสอนโมโนทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทย และความสามารถในการคิดเชิงโมโนทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2558). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการเขียนโดยใช้ทฤษฎีกระบวนการเชิงปัญญา ร่วมกับกลยุทธ์พุทธิปัญญาและอภิปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนรายงานการวิจัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.
- ชนัญพร ณรงค์ทิพย์. (2556). ผลของการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวาร์เอสที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและการตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- ชยพร กระจ่างทอง. (2552). การพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมภาษาไทยแบบอิงมาตรฐานด้วยกระบวนการออกแบบย้อนกลับ เพื่อเสริมสร้างความสามารถการวิเคราะห์และการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.
- ชลธิชา ม่วงศรีจันทร์. (2559). ผลของการใช้รูปแบบการพัฒนาโมโนทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทยและความสามารถในการให้เหตุผลเชิงอุปนัยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- ชัยณรงค์ ขำบัณฉิต. (2562). ผลการใช้โปรแกรมสอนอ่านทางตรงส่งเสริมความพยายามที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำ ของนักเรียนประถมศึกษาที่มีภาวะเสี่ยงต่อปัญหาด้านการอ่าน.

- ชิงชัย เตียเจริญ. (2564). ผลการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพทที่มีต่อความสามารถในการแต่งบทร้อยกรองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.
- ณัฐพงศ์ เชื้อเพชร. (2560). สภาพและแนวทางแก้ไขปัญหาการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร.
- ณัฐภัทร ปันปิน. (2559). ผลของการจัดกิจกรรมการสอนอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค KWL Plus ร่วมกับวิธีการอ่านแบบจับคู่ที่มีต่อทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
- ดวงพร จิตใจมั่น. (2550). ผลของการจัดการเรียนการสอนตามแนวกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณที่มีต่อความสามารถในการอ่านโฆษณาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1.
- ดวงพร สัตนันท์. (2557). ผลของการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้ศิลปะแบบบูรณาการที่มีต่อความสามารถในการพูดเล่าเรื่องของเด็กอนุบาล.
- ทศพร ศรีแสง. (2560). ผลของการใช้คำถามระดับสูงในการสอนอ่านจับใจความที่มีผลต่อความตระหนักในความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
- ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์. (2559). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการอ่านจากต้นแบบและกลวิธีผังสัมพันธ์ของความหมายเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา.
- ทัศนีย์ หนูนาถ. (2550). ผลของการเรียนการสอนภาษาไทยด้วยเทคนิคการคิดแบบหวมก 6 ใบ ที่มีต่อความสามารถคิดวิเคราะห์ และการอ่านวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- ทิพย์สุดา ทวีสิทธิ์. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศตามแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานและทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมสำหรับนักเรียนประถมศึกษา.
- ธนพร พุ่มภชาติ. (2555). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบเหตุและผลที่มีต่อความสามารถในการให้เหตุผลและการอ่านวิเคราะห์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- ธนชา เขียวหวาน. (2559). การพัฒนาบทเรียนร่วมกันของครูเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยและความสามารถทางการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนวัดทางหลวง (เทพราชภูรังสรรค์).
- ธनिया เยาดำ. (2560). การพัฒนาโมเดลวินิจัยความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6: การประยุกต์ใช้โมเดลฟิวชัน.
- ธัญญา พิทยาพิทักษ์. (2553). การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนโดยบูรณาการทฤษฎีสหพทและแนวการสอนอ่านโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงสร้างสรรค์ของเด็กอนุบาล.

- ธาชีนี ศิวะศิลป์ชัย. (2559). การศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมการบริหารสมองเพื่อการพัฒนาความสามารถทางการอ่านของนักเรียน: พหุกรณีศึกษาโรงเรียนประถมศึกษาที่มีแนวปฏิบัติที่ดี.
- ฉัตรรัตน์ วิเชียรมงคลกุล. (2548). ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบวัฏจักร 4MAT ที่มีต่อเจตคติและผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.
- ธีรศักดิ์ จิระตราชู. (2561). ผลการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมโดยใช้วงจรการสะท้อนคิดของกิบส์ที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย.
- นพมาศ ว่องวิทย์สกุล. (2557). การพัฒนาโปรแกรมเพื่อส่งเสริมความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา: การทดลองแบบอนุกรมเวลา.
- นวรรตน์ สุขวัฒนาสินิทธิ. (2559). ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ร่วมกับเทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันหลักภาษาไทยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยและทักษะชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.
- นิพนพิทา ถาวรเศรษฐ. (2545). การเขียนของเด็กปฐมวัย : กรณีศึกษาในโรงเรียนที่ใช้แนวทางการศึกษาไฮสโคปและวอลดอร์ฟ.
- นิไพพรรณ เกิดสว่าง. (2547). ผลการใช้หนังสือชุดการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านของเด็กวัยอนุบาล.
- บุษยรัตน์ จันทร์ประเสริฐ. (2550). การตรวจสอบประสิทธิผลของเทคนิคการคิดออกเสียงในการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 : การทดลองแบบอนุกรมเวลา.
- ประภารัช ทิพย์สงเคราะห์ . (2555). ผลของการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้เว็บควีส 2.0 และการเสริมศักยภาพทางการเรียนที่เน้นกระบวนการที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4.
- ประภาสินี ปิงใจ. (2555). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิติที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะการร่วมมือของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- ปริศนา ประชุมพันธ์. (2553). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- ปาริฉัตร พลสมบัติ. (2555). การพัฒนาแบบฝึกอ่านออกเสียงภาษาไทยตามหลักสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยและเจตคติต่อการออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาเขมรถิ่นไทย.

- ปาริชาติ จารุติลกุล. (2564). การพัฒนารูปแบบการสอนวรรณคดีโดยใช้วิธีการสอนแบบ SQ4R ร่วมกับการเล่าเรื่องแบบดิจิทัลเพื่อส่งเสริมความสามารถการวิพากษ์วิจารณ์วรรณคดีไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา.
- ปาริชาติ ตามวงศ์. (2550). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการตอบสนองของผู้อ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและเจตคติต่อวรรณกรรมล้านนาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.
- ปิยนันท์ ปานนิ่ม. (2562). นวัตกรรมแอปพลิเคชันบนอุปกรณ์พกพาพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.
- ผการัตน์ ไยทอง. (2559). การศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อเสริมสร้างจิตทำลักษณะของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- พงษ์กรณ์ วีรพิพรรณ. (2554). ผลการใช้รูปแบบจิ๊กซอว์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- พรทิพย์ ศิริสมบูรณ์เวช. (2547). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวรรณคดีไทยตามทฤษฎีการตอบสนองของผู้อ่าน เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการตอบสนองของวรรณคดี การอ่านเพื่อความเข้าใจ และการคิดไตร่ตรองของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต.
- พรรณนภา เพิ่มพูน. (2549). ผลของการเรียนการสอนด้วยกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.
- พรรณรอง รัตนาชัย. (2555). สภาพ ปัญหาและการนำเสนอแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16.
- พรรัตน์ ธีระนันท์ . (2559). การพัฒนาหลักสูตรการอ่านภาษาไทยเชิงธุรกิจตามแนวคิดการศึกษาอิงมาตรฐานสำหรับชาวต่างชาติ.
- พรศิริ สันทัตรบ. (2557). ผลของการใช้คำถามระดับสูงที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความคงทนในการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3.
- พิณพนธ์ คงวิจิตรดี. (2556). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ตที่มีต่อความสุขในการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- พิรุณเทพ เพชรบุรี. (2559). ผลของการใช้กระบวนการสอนอ่านแบบ SQ4R ร่วมกับเทคนิคอุปมา/เปรียบเทียบ เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
- พิริยา หาญบำรุงธรรม. (2564). การพัฒนาหนังสือการ์ตูนเออาร์ด้วยเทคนิค PWIM เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น.
- เพชร วิจิตรนาวิน. (2551). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้อำคำศัพท์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวรรณคดีและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.

- เพ็ญวิภา วัฒนปรีชานนท์. (2561). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามหลักการสอนอ่านแบบเน้น
 มโนทัศน์และแนวคิดการเรียนรู้แบบสืบสอบเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านอย่างมี
 วิจารณญาณของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต.
- พาสีฮะห์ อาแว. (2555). การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียน
 ภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.
- ภณิตา พงศ์วัชร. (2559). ผลของการจัดกิจกรรมการอ่านโดยใช้แนวคิดสมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถใน
 การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
- ภัทรพร พันธุ์สีกานต์. (2558). ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการ
 อ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก.
- ภาชิตา ชัยศิลป์. (2563). การพัฒนารูปแบบการสอนโดยบูรณาการเว็บควสเตอร์ร่วมกับการใช้ 5 คำถามหลัก
 ของการรู้เท่าทันสื่อสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการ
 เขียนให้เหตุผลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2555). การพัฒนาหลักสูตรแบบเน้นผลลัพธ์การเรียนรู้โดยใช้แนวคิดภาษาศาสตร์สังคม
 เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ.
- มยุรา กล่อมเจริญ. (2559). การใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อพัฒนาการเขียน
 เชิง สร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร.
- มะลิวัลย์ ศรีธวีวัตต์. (2551). ผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทยตามเทคนิคเด้าเตอร์ที่มีต่อ
 ความสามารถทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
- ยงยุทธ อังคสัญลักษณ์. (2559). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นที่มี
 ต่อความสามารถในการคิดวิเคราะห์และทัศนคติการเรียนรู้เชิงรุกของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4.
- ลักขมี แป้นสุข. (2562). ผลของการจัดการเรียนรู้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยใช้เทคนิคผังกราฟิกที่
 มีต่อทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
- ลำพูน หามฤทธิ์. (2552). การวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุพหุระดับความสามารถทางการอ่านภาษาไทยเพื่อ
 ความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในกรุงเทพมหานคร: การวิเคราะห์โมเดล
 เชิงเส้นตรงระดับถดถอย.
- วิไลวรรณ จันทร์น้ำใส. (2562). การพัฒนาโปรแกรมซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทยตามแนวคิดออร์ตัน-กิลลิง
 แฮมสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีปัญหาทางการอ่าน.
- ศิรรา จุฑารัตน์. (2549). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบตกผลึกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 วิชา วรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับ
 มัธยมศึกษาตอนต้น.

- ศุภวรรณ สัจพิบูล. (2547). ผลการเรียนรู้การสอนด้วยกลวิธีสแกนแอนดร์ัน ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- ศุภวรรณ สัจพิบูล. (2553). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยบูรณาการแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเนื้อหา และประเภทงานเขียน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต.
- สมเกียรติ แซ่เต็ง. (2551). ผลของการใช้การวิจัยก่อนรูปในการพัฒนานิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- สมจิต บุญคงเสน. (2549). ผลของการสอนภาษาไทยด้วยกลวิธีสืบสอบที่มีต่อความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.
- สรคม ดิสสะมาน. (2557). การพัฒนารูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้แบบสืบสอบเสมือนเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการอ่านเชิงวิชาการของนิสิตปริญญาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สันติวัฒน์ จันทร์ไธ. (2559). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวการสอนประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้แบบกำกับตนเองเพื่อส่งเสริมการรู้เรื่องการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.
- สันติวัฒน์ จันทร์ไธ. (2560). ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน CIPPA ที่บูรณาการกระบวนการเรียนรู้วรรณคดีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และเจตคติต่อวรรณคดีไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิต.
- สิรภัทร ชลศรานนท์. (2558). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์สามมิติร่วมกับการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้วรรณคดีเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนเชิงบรรยาย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย.
- สิโรตมภ์ จ้อยเปี่ยม. (2563). ผลการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลยุทธ์การเขียนเชิงโต้ตอบและแนวสมดุภาษาที่มีต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.
- สิวลี ลีศิริวัฒนกุล. (2545). ผลของการสอนอ่านโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีสามศรที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.
- สุกัญญา พวงเกตุ. (2551). ผลของการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์โดยใช้นิทานชาดกที่มีต่อคุณลักษณะ ความมีเมตตากรุณาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชนินธ์ บัณฑุ์นันทกุล. (2557). การพัฒนากระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1.

- สุทธาวรรณ ภาณุรัตน์. (2553). การเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะการเขียนเรียงความภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ประเมินตนเองโดยใช้แบบตรวจสอบรายการกับแบบสอบถามปลายเปิด.
- สุธีรา บุนนาค. (2559). ผลของการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนที่มีต่อทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนไทยหลักสูตรนานาชาติ ในระดับประถมศึกษา.
- สุมาลี ชุบุญ. (2560). ผลการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับผังกราฟิกที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5.
- สุธีรัตน์ อักษรกาญจน์. (2553). ผลของการเรียนการสอนการอ่านแบบเน้นมโนทัศน์ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- หทัยชนก กุระมะสุวรรณ. (2560). การพัฒนาแบบวัดทักษะการเขียนเชิงวิเคราะห์สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.
- อติอร ตัญญาญจน์. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมไทยโดยใช้กระบวนการกระจำง่าค่านิยมเพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.
- อธิกมาส มากจ้อย. (2553). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต.
- อนันดา สันฐิติวณิชย์. (2551). การพัฒนาแบบวัดความสามารถในการอ่าน คิทธิวิเคราะห์ และเขียนสื่อความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- อนุรักษ ไซยฮัง. (2555). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสซีพีซีและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์และเมตาคอกนิชันในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4.
- อภิรดี ไชยกาล. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองบนฐานของวัฒนธรรมและชุมชน โดยบูรณาการแนวการสอนพูดและการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารสำหรับนักเรียนในช่วงรอยต่อระดับประถมศึกษาปีที่ 1.
- อัจฉิมา เกิดผล. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิชาววรรณคดีไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนแบบปกติ.
- อัญชิสา ธนศิริกุล. (2559). ผลของการใช้แอปพลิเคชันการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทยร่วมกับวิธีการสอนแบบศูนย์การเรียนที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการอ่าน.

อัญญรัตน์ เจริญพุดผิง. (2546). การพัฒนาแบบประเมินทักษะการอ่าน คิวิเคราะห์ เขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา.

อินทร์วุธ เกษตรชนม์. (2551). ผลของการสอนเขียนตามแนวคิดอรรถฐานที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.

อุษณีย์ ขำกัน. (2547). การพัฒนาทักษะความสามารถทางการอ่านภาษาไทยโดยใช้แนวการสอนแบบโฟร์บล็อก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อสกุล	นายพีรายุ ปิตทอง
วัน เดือน ปี เกิด	7 ตุลาคม 2533
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่
ที่อยู่ปัจจุบัน	โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง
ประวัติการศึกษา	ศึกษาศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2556
ประวัติการทำงาน	ครู วิทยฐานะครูชำนาญการ

